

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN FRONTALE AANVAL

N° 2751

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EEN FRONTALE AANVAL

HOOFDSTUK I

DREIGBRIEVEN

John Raffles, de Grote Onbekende, Charles Brand, zijn onafscheidbare metgezel en James Henderson, zijn trouwe helper, waren nog steeds in New York.

Naar Canada gereisd, alleen met de bedoeling op de poolvos te jagen, was Raffles door toevallige omstandigheden in een reeks avonturen gewikkeld, die voorlopig nog geen einde schenen te nemen en die veel riskanter dreigden te worden dan de strijd tegen beren en wolven, want Raffles en zijn twee metgezellen hadden te doen gekregen met dieren

in mensengedaanten, heel wat gevaarlijker dan de net genoemde poolbewoner op vier benen. Het waren namelijk leden van een misdadigers genootschap, een gang, die men al enige jaren verdeeld waande en die desondanks sinds enige tijd met hernieuwde brutaliteit de kop opgestoken scheen te hebben.

Het was de bende « Het Kwade Dog », genoemd naar het teken, dat de aanvoerder van deze schrikwekkende bende gebruikte, om zijn bevelen te ondertekenen, evenals de dreigbrieven, die nu op-

nieuw onrust en schrik in New York begonnen te verspreiden.

De politie was volkomen op de hoogte van de organisatie van dit genootschap. Zij wist, dat er een chef aan het hoofd stond, die « De Moloch » werd genoemd en die bekleed was met een onbeperkt gezag. Deze super-misdadiger beschikte over leven en dood van de leden, als voorzitter van de zogenaamde Raad van Zeven, een echte Bloedraad, waarvan de uitspraken onherroepelijk waren en die elke keer vergaderde, wanneer een van de leden een of ander vergrijp had begaan, zich verzet had tegen de reglementen, of, wat het ergste was, verraad had gepleegd, een misdaad, die onveranderlijk met de dood werd gestraft.

Verder wisten de politieagenten, dat in het begin van het bestaan van het « Kwade Oog », niemand van de leden, zelfs niet van de Bloedraad, enig besef had gehad wie de « Moloch » was. Het geheim werd echter tenslotte aan het licht gebracht door de man, wiens naam aan het begin van dit verhaal wordt genoemd, namelijk door Lord Edward Lister, alias John Raffles, de Londense gentleman-inbreker.

Er was een tweede Moloch gekomen, niet minder wreed en sluw dan de eerste en even geheimzinnig, bij slechts heel weinigen onder de bende bekend en opnieuw ontbrandde een felle strijd, die opnieuw eindigde met een nederlaag van « Het Kwade Oog ».

En nu, een jaar later, net toen Raffles, Brand en Henderson in het barre noorden, in het uiterste uithoekje van Alaska jaagden, gaf de gevreesde bende opnieuw tekenen van leven en die tekenen waren zo duidelijk, dat er al gauw niet meer gedacht kon worden aan een zwakke imitatie, maar dat men hier wel degelijk te doen had met een herleefde, uitstekend georganiseerde troep schurken, minstens even gevaarlijk als die van de « Zwarte Hand », met aan het hoofd een man, begiftigd met een grote intelligentie en absoluut gewetenloos.

Men was enkele weken geleden begonnen met het zenden van dreigbrieven

aan rijke inwoners van New York. Enkele van hen waren dadelijk met die brieven naar de politie gelopen en deze beraamde een hinderlaag. Maar op een of andere onverklaarbare manier werden de bandieten gewaarschuwd; zij liepen niet in de val en verschenen niet op de plek, waar de ontvangers van de brieven het geld hadden moeten neerleggen en waar een tiental agenten in burger zich verdekt had opgesteld.

Maar drie dagen later vond men de lijken van twee van de bedreigden in het water van de Hudson, een derde viel op onverklaarbare wijze van de daktuin van een wolkenkrabber te pletter en twee anderen werden 's avonds verraderlijk vermoord, de een door drie revolvergeschoten in het hoofd, de ander door een dolksteek in de rug.

Het is begrijpelijk, dat deze moord-aanslagen, die elkaar zo snel opvolgden, grote schrik teweeg brachten, vooral onder de welgestelde beurslui en zakenlui, die ieder ogenblik bang waren, de noodlottige dreigbrief te ontvangen, met als ondertekening, het grote, wijdden oog, met zijn moorddadige, wrede uitdrukking.

Voor de rest zagen deze brieven er prozaïsch genoeg uit, want zij waren niet geschreven, maar getypt op een Remington schrijfmachine, zoals er in Amerika miljoenen te vinden zijn en dit was waarschijnlijk gedaan, om de politie geen vat te geven door een of ander handschrift. Het oog echter was getekend door een bekwaam vakman, dat was duidelijk te zien.

Vol schrik ondergingen de New Yorkers deze terreur, die zich hoe langer hoe meer uitbreidde en waartegen de politie machteloos scheen te staan.

Het was de politie bekend, dat de leden van de bende op geregelde tijden bij elkaar kwamen, dat zij elkaar dus tamelijk goed kenden, dat zij er een geheim teken op nahielden, maar dat zij hun luitenanten slechts in enkele gevallen bij naam en van gezicht kenden. De luitenanten, op hun beurt, ontvingen hun bevelen van de zogenaamde kapiteins, zon-

der hen echter te kennen, zij moesten alleen afgaan op het bijzondere herkenningsteken, dat deze kapiteins van de anderen onderscheidde.

Tenslotte was er de Moloch, die door geen van zijn kapiteins ooit gezien was. Hij verscheen nooit anders dan in een lange pij, met een kap over het hoofd, waarin twee kleine gaten waren om er door te kunnen zien, terwijl een half doorzichtig scherm hem dan bovendien scheidde van degenen met wie hij moest beraadslagen. Hij zelf zat achter dat scherm in het donker, maar de rest van het verrek was helder verlicht; hij kon dus zijn kapiteins goed zien, hij zelf was voor hen onzichtbaar.

Dit alles had de politie indertijd ontdekt, of beter gezegd, Raffles had het ontdekt en de politie van die ontdekking op de hoogte gebracht, maar toch wist de een zowel als de ander maar al te goed, dat de bende onmogelijk met wortel en tak uitgeroeid had kunnen worden, ook niet nadat tot twee keer toe, de Moloch ter dood was veroordeeld, wegens een opeenstapeling van afgrijsselijke misdaden, die hun weerga niet vonden in de criminele geschiedenis. Zeker, het « Kwade Oog » had tot in z'n grondvesten geschud, maar volkomen vernietigd was het niet. Er waren kiemen achter gebleven, bacillen in het gezonde lichaam van de stad en die kiemen waren nu levensvatbaar gebleken, hadden weer wortel geschoten en dreigden, als men niet snel en krachtig ingreep, weer tot een boom te zullen uitgroeien, waarvan de wortels zich diep onder de grond in alle richtingen zouden uitstrekken.

Zodra Raffles dit beseft had, nam hij het vaste besluit, zijn terugkeer naar Londen voorlopig uit te stellen en al het mogelijke te doen om voor de derde keer en nu voorgoed, de overwinning te behalen. Want het was hem een ware roeping, ondanks zijn eigen beroep, dat hem als het ware buiten de samenleving plaatste, strijd te leveren tegen de misdaad in haar laagste, meest verachtelijke vorm.

Op het tijdstip dat zich in New York

een van de geheimzinnigste voorvallen zou afspelen, die men daar had beleefd, en waarover zelfs nu de bladen nog schreven, bewoonden de drie mannen 'n klein, gerieflijk huis, even buiten New York-city, tamelijk afgezonderd gelegen aan de Grand Central Parkway, dicht bij de voorstad Jamaica, dat hij gehuurd had onder de naam van graaf Palmhurst.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend, toen de drie mannen een soort krijgsraad hielden, naar aanleiding van het bericht over een nieuwe moord door het « Kwade Oog », waarover zij die ochtend in de New York World hadden gelezen. Henderson was de kamer binnengekomen, zijn chauffeurspet in de hand, nadat hij de deur had gesloten, niet wetende waarom hij geroepen was. Raffles liep op hem toe, vestigde zijn ogen een ogenblik op het goedge gezicht van de reus en begon :

— Luister eens, James, mijnheer Brand en ik hebben net het besluit genomen, nog enige tijd in Amerika te blijven, nu het als vaststaand moet worden aangenomen, dat de bende van het « Kwade Oog » weer werkzaam is, gevaarlijker en moorddadiger dan ooit.

— Jawel, mylord, zei Henderson eenvoudig.

— Natuurlijk blijft jij ook hier, maar voor ik de strijd weer aanbind met het geboefte, is het noodzakelijk, dat je direct met mijnheer Brand naar Europa terugkeert en op het vliegveld van Bendon mijn vliegtuig gaat halen. Morgen gaat de Nieuw-Amsterdam van de Holland-Amerika-lijn, die zeven dagen doet over de reis van New York naar Southampton, zodat jullie dus over acht dagen weer hier kunt zijn, want de terugtocht met de « Duivel der Lucht » zal zeker niet langer duren dan vierentwintig uren, heel wat sneller dan de heenreis per boot. Mijnheer Brand weet waar de machine moet landen. Hij brengt ook verschillende dingen voor mij mee, die ons hier van nut kunnen zijn en waarvan ik een lijstje heb opgemaakt.

— Jawel, mylord, zei Henderson voor

de tweede keer.

Dit was inderdaad niet veel bijzonders, want dozijnen keren waren de drie mannen de Oceaan overgestoken met de machine van John Raffles, die uiterlijk maar weinig afweek van de bekende kleine toestellen, maar over een snelheid beschikte, die weliswaar nog niet zo groot was als van de moderne toestellen, die praktisch allen de geluidsbarrière hebben overschreden, maar die dan toch voor een amateur-toestel uniek genoemd mocht worden. Het was voor hen dus maar een uitstapje, de machine deed negen uur over de afstand tussen Londen en Idlewild, het was werkelijk de moeite niet. Het was nog korter dan 'n treinreis van Londen naar Edinburgh.

— Aan de machine alléén hebben wij echter niet genoeg en ik wilde ook graag mijn duikboot ter beschikking hebben. Ik zal de « Bruinvis » zelf gaan halen. Onze trouwe boot ligt nog altijd in de verborgen baai in de golf van Mexico en ik kan er eerder mee terug zijn, dan jullie met de machine, want ik vertrek nog vandaag.

En voor de derde keer zei Henderson

niets anders dan :

— Jawel, mylord.

— Dit huis is voor drie maanden gehuurd en wij hebben er een voortreffelijke basis aan, ging Raffles verder. Wij konden het niet mooier hebben. Geen overburen, onze naaste burens aan weerskanten een honderdtal meters van ons verwijderd en achter het huis heide en bos en nog onbebouwde terreinen. Niemand dus, die ons op de vingers kan zien, een ruime garage bij het huis en op vijf minuten afstand dat kleine stroompje, dat in direkte verbinding staat met Willow Lake bij Kew Gardens Hills. Wij hebben nu alleen nog maar nodig een snelle auto, een snelle motorboot, en dan gaan wij met frisse moed weer aan het werk. Van vandaag af moet onze leus opnieuw zijn :

« Oorlog tegen de bandieten, oorlog op leven en dood ! »

— Prima, mylord, riep Henderson vol geestdrift uit. En ik hoop dat wij het zullen zijn, die blijven leven.

HOOFDSTUK II.

DE OLIEKONING SCHRIKT...

Er waren ongeveer zeven dagen verlopen sinds dit onderhoud in de helder verlichte woonkamer van het kleine huis aan de Grand Central Parkway, dat Raffles gehuurd had, toen zich, ongeveer vijftig mijlen ten zuiden van Brooklijn, 'n klein grijs voorwerp snel over de golven van de Atlantische Oceaan voortbewoog, in de richting van de Jamaica-Baai, een diepe inham, waar aan het eind Rockaway Point ligt. Dat grijze voorwerp was de « Bruinvis », de duikboot van Raffles.

Hij was alleen aan boord en dit zou vreemd zijn geweest, als het niet zo 'n klein vaartuig was geweest, niet groter dan een royale motorboot, nauwelijks twaalf meter lang en omstreeks twee meter breed in het midden. De boot had geen ingangstoren in de normale betekenis van het woord, maar alleen een kleine verhoging in het midden van het dek, afgesloten door een klep, waarvan een korte stalen ladder naar het inwendige van het schip voerde. Ook dit kleine vaartuig had Raffles zelf ontworpen en, na de verschillende benodigde onderdelen bij een tiental fabrieken over de hele wereld verspreid, te hebben laten vervaardigen, alleen met behulp van Charles Brand en Henderson gebouwd op een kleine werf, aan de kust van een van die afgelegen, volkomen onbewoonde eilanden, die men in de Stille Zuidzee nog in grote getale aantreft.

Het werk had niet langer dan ruim

drie maanden geduurd, maar dank zij de voortreffelijke technische kennis van de drie mannen, had de duikboot niet volmaakter kunnen zijn, wanneer zij door de Engelse Admiraliteit zelf was gebouwd. De boot, elektrisch voortbewogen, voorzien van dezelfde geheimzinnige dynamo, die de motor van de « Duivel der Lucht » aandreef, bleek aan de oppervlakte een snelheid van meer dan vijfenveertig zeemijlen per uur te kunnen ontwikkelen, terwijl die snelheid onder water nog altijd dertig zeemijlen bedroeg, dat is ongeveer dertig kilometer per uur. De bediening van het vaartuig was zo eenvoudig, zonder de verbazend ingewikkelde apparaten, aan boord van de militaire duikboten, dat één enkel man voldoende was haar te kunnen besturen, tenminste wanneer hij de machines grondig kende en wie zou ze beter kennen dan de uitvinder zelf.

Het vaartuig, grijsgroen geschilderd, bijna niet te onderscheiden van het zee-water, had al vele maanden verborgen gelegen in een van die vele krekens, waaraan de golf van Mexico zo rijk is, in een eenzame streek, in de buurt van Tampico. Het vaartuig had daar op een diepte van omstreeks twintig vademmen op de bodem van die eenzame baai gerust, hermetisch gesloten. En toch was er een verbinding met de wal gebleven, bestaande in een met een dikke laag rubber en geteerd linnen omwikkeld elektrisch snoer, eindigend in een kleine

schakelaar, niet eens zo groot als een gulden en door Raffles zorgvuldig verborgen aan de voet van een zware eik, vlak bij het water. Alleen een heel groot toeval zou die draad aan het licht kunnen brengen. Wanneer men eenmaal de schakelaar in handen nam, hoefde men slechts de stroom te sluiten, beneden in de boot begon direkt de elektromotor te werken, die de pomp bediende, waardoor de watertanks werden leeggepompt. Langzaam, geleidelijk, naarmate het water wegliep, steeg de boot naar de oppervlakte, waarboven zij dan slechts twee decimeter uitstak. Men kon vervolgens aan boord gaan door langs een kleine ladder naar het luik te klauteren en wanneer men over een plank beschikte, hoefde men zelfs geen voet nat te maken.

Een ogenblik was Raffles bang geweest, dat het lange rusten op de zeebodem de machines misschien geen goed hadden gedaan, maar die vrees bleek overbodig, want nauwelijks had hij de elektrische stroom gesloten, of hij merkte aan het slapen van de draad, dat de boot steeg. Op dezelfde manier kon men haar onder water laten zakken, na haar te hebben verlaten en de ingangstoren hermetisch te hebben gesloten.

En nu stevende dus deze duikboot met grote vaart naar Jamaica Baai, waarbij alleen de lage toren boven het water uitstak. Maar nauwelijks had Raffles de scheepvaartroute van Le Havre naar New York gekruist, of hij dook nog verder onder met het doel de rest van de tocht onder water te doen, uit vrees voor onbescheiden ogen.

Helemaal aan het einde van de baai, op nauwelijks een kwartier van Breezy Point, liet Raffles de boot op de zandige bodem zakken en wachtte geduldig tot het donker zou worden. Hij hoefde zich volstrekt niet te vervelen, want aan boord lagen altijd enige van zijn lievelingsboeken: Dante's Goddelijke Comedie, Shakespeare's Hamlet, de dichtwerken van Vergilius, de Wijsbegeerte van Plato en de Don Quichote van Cervantes.

Maar nauwelijks was het donker, of Raffles maakte aanstalten om aan land te gaan. Hij begon met de watertanks leeg te laten lopen, zodat de boot langzaam naar de oppervlakte rees, waarbij Raffles zorg droeg dat de toren nauwelijks enige centimeters boven de spiegelgladde oppervlakte van de baai uitstak. Een paar handgrepen waren voldoende om het luik te openen en Raffles snoof met welbehagen de frisse avondlucht in, na zo lang in het binnenste van de boot te zijn opgesloten. Het was hier volkomen donker en Raffles had enige moeite zijn ogen aan het donker te laten wennen. Hij liet de boot zo dicht mogelijk de kust naderen, bracht de kabel buiten boord, sloot de klep, na zijn lange linnen jas te hebben verruild voor een dunne overjas en zijn hoed te hebben opgezet en ging aan land langs een smalle houten plank, die hij van de toren naar de zandige kust had gelegd. Daarna verborg hij het uiteinde van de draad, na de stroom te hebben gesloten en te hebben gezien, dat de boot helemaal onder de oppervlakte van het water verdwenen was. De schakelaar werd eerst in een rubber omhuusel gewikkeld en vervolgens in de grond begraven, in het midden van een zware heester, op maar een paar voet van de oever. De plank was natuurlijk blijven drijven, zodat Raffles haar gemakkelijk naar zich kon toehalen en op het land trekken.

Gerustgesteld omtrent het lot van zijn duikboot richtte hij zijn schreden snel naar Rockaway Park, waar een eindstation was van autobussen. Weldra zat hij in een comfortabele zitplaats van de bus die hem via het aquaduct van de Marine Parkway en vervolgens over de Shore Parkway naar Idlewild bracht. Op het voorplein van deze luchthaven stond 'n groot aantal taxi's, waarvan hij er een Marine nam, die hem via de van Wycks Express-way naar Jamaica bracht. Hij kwam omstreeks half elf in de avond aan en reed onmiddellijk naar het kleine huis dat hij gehuurd had. Hij stuurde echter de chauffeur bij de Parsons Boulevard terug en legde de rest van de weg

te voet af, daar hij er niet op gesteld was, naderhand te worden herkend.

Hij had onderweg de New York Times gekocht, en las dit blad, terwijl hij in zijn eentje de eenvoudige maaltijd gebruikte, die hij voor zichzelf had bereid met behulp van wat blikjes, waarvan Brand een behoorlijke voorraad had ingeslagen. Onder het lezen schudde hij dikwijls zijn hoofd en bromde voor zich heen :

— Erger en als maar erger. Het zal een verbitterde strijd worden, want zoals altijd werken de bandieten weer in het donker en het zal moeilijk zijn enig spoor van hen te ontdekken. Wie hebben zij nu tot slachtoffer uitgezocht ? Laat eens zien, David Yerkes, de olie-koning. Dat moet dezelfde Yerkes zijn, die altijd zo heftig geageerd heeft tegen de anti-trustwetten en die er in geslaagd is, een petroleum-syndikaat te vormen, waardoor hij bijna de hele oliehandel in de staat Ohio in handen heeft. Een man, die een reusachtig fortuin bezit, dat op zestig miljoen dollar wordt geraamd.

Raffles wierp zijn ogen opnieuw in het blad en vervolgde zijn alleenspraak :

— En nu heeft de bende van het « Kwade Oog » hem verzocht, zo vriendelijk te willen zijn over vijf dagen te zorgen, dat er honderdduizend dollar, in goud en bankpapier, op een bepaalde plaats liggen, op straffe van het ergste wat de mens schijnt te kunnen overkomen : de dood. Hij is met de dreigbrief onmiddellijk naar de politie gelopen en ik kan nu niet beoordelen, of dit wel het verstandigst is wat hij kon doen, maar in ieder geval blijkt hieruit, dat hij niet ontbloot is van persoonlijke moed. Het is mij bekend, dat heel wat miljonairs in 's hemelsnaam maar liever toegeven en zich laten aderlaten, dan de politie in de arm te nemen, met de kans dat een paar dagen later hun lijk gevonden wordt. En hier hebben wij het portret van de man, bijna levensgroot, en ik kan mij niet voorstellen, dat hij erg ingenomen zal zijn met zo 'n gevaarlijke publiciteit. Waarde heer Yerkes, je bent verre van mooi, maar je ziet er uit als een flinke

kerel, die zich de kaas niet van het brood laat eten. Ik taxeer je op een jaar of vijfenveertig, al heb je dan ook bijna geen haar meer, en de blik van je ogen getuigt van een buitengewoon ontwikkeld zaken-instinct en ondernemingsgeest. En je ziet er ook beslist niet uit als iemand, die zich niet met hand en tand zal verzetten tegen een fortuinvermindering van honderdduizend dollar. Nu, Brand en Henderson kunnen pas overmorgen hier zijn ; morgen zal ik je eens komen opzoeken en op die manier het toneel van de aanstaande strijd verkennen. Misschien wijs je mijn hulp af, misschien neem je haar aan, maar in beide gevallen zal er wel wat voor mij aan de strijdstok blijven hangen. Je bent zo geweldig rijk, vriend Yerkes, dat die honderdduizend dollar je absoluut niet armer zullen maken. Ik weet dan ook niet of ik mij met je zou inlaten, als die kerels van het « Kwade Oog » niet zulke onnoemlijke schurken waren, bloeddorstige ellendelingen, die het geroofde geld verbrassen, of er een lui en weelderig leventje van leiden.

Hij had opnieuw het blad gepakt, bekeek nog eens het gezicht met de zware trekken, de diepe voren naast de neus, de kleine, scherpe ogen onder de ruige wenkbrauwen, de stierennek en ging toen in zichzelf verder :

— Laat eens zien wat de heren journalisten te zeggen hebben van zijn gewoonten en levensomstandigheden, want wij zouden niet in Amerika zijn, als men die ons niet bij voorbaat in geuren en kleuren vertelde en omdat de kans groot is, dat de beroemde man over zes dagen niet meer tot de levenden zou behoren. Hier hebben wij het al :

— Sedert twintig jaar getrouwd... een dochter van achttien jaar... knap en heel muzikaal... Natuurlijk, dat spreekt van zelf, dat zijn dochters van petroleumkoningen altijd... Geliefkoosde sport : golf en sleetje-rijden in de Cat Kills... houdt niet veel van muziek, maar wel van zware sigaren... heeft een stelletje renpaarden, waarvan er een herhaaldelijk eerste prijzen gewonnen

heeft... pas een nieuw huis laten bouwen, kosten van het huis alleen : anderhalf miljoen, van de stoffering en de meubels bijna een miljoen dollar.

Raffles schoof het blad opzij en mompelde voor zich heen :

— De man is in ieder geval rijk genoeg om bestolen te worden, dat is zeker. Zijn dochter ziet er goed uit, een mooi meisje, dat waarschijnlijk een heel leger aanbidders zal hebben en het feit, dat zij waarschijnlijk een bruidschat

van enige miljoenen krijgt, verhoogt nog haar aantrekkelijkheid.

Hij stond op, rekte zich eens uit, geeuwde, en daar de reis hem enigszins vermoeid had, ging hij bijtijds naar bed, om de volgende dag vroeg weer op te staan. Hij verwachtte Brand en Henderson pas in de loop van de volgende dag en besloot nu direkt een bezoek te gaan brengen aan het domein van zijn vriend Yerkes.

HOOFDSTUK III.

RAFFLES BIEDT ZIJN DIENSTEN AAN

Nadat Raffles een bad had genomen en een eenvoudig ontbijt had gebruikt, maakte hij aanstalten zijn plan uit te voeren. Hij ging naar zijn slaapkamer, ging daar voor de grote spiegel zitten en begon zijn gezicht een totale verandering te laten ondergaan, met behulp van een aantal vloeistoffen, waarvan hij alleen de samenstelling kende en die eenmaal aan de lucht blootgesteld, aan de menselijke huid verschillende tinten konden geven, die er alleen door afwas met 'n ander, neutraliserend vocht weer van konden worden verwijderd. Zijn vol haar werd verborgen onder een voortreffelijk gemaakte pruik, al kon deze nog niet vergeleken worden met de pruiken, die Charles Brand van zijn reis naar Londen zou meebrengen, ware meesterstukjes, die van een natuurlijke hoofdbedekking niet te onderscheiden waren. Een kort, vlasblond snorretje droeg er nog toe bij, hem volkomen on-

kenbaar te maken.

Tevreden over zijn werk stond hij op, sloot de verschillende flesjes zorgvuldig weg en trok 'n eenvoudig sportpak aan, dat hij nog in zijn bagage had gevonden. Toen hij een blik op de elektrische klok, die op de schoorsteenmantel stond, wierp, zag hij dat het tien uur was.

— Als ik hem nu maar thuis tref, mompelde hij. Misschien is hij wel op zijn kantoor ; ik weet niet of hij zijn zaken in zijn eigen woning afdoet, enfin, wij zullen wel zien.

Raffles verliet het huis, waarvan hij de deur zorgvuldig achter zich sloot. Hij bleef een ogenblik bij het hek van de kleine voortuin staan en toen zich op de brede weg geen levende ziel vertoonde, liep hij snel door het hek en wandelde in de richting van de Parsons Boulevard, waar een ingang van een station van de Subway was, die Jamaica met New York verbond. Drie kwartier later

stapte hij uit in de 42ste Straat en nam daar een taxi, die hem naar het huis van Yerkes bracht. De rit duurde ongeveer een half uur en toen stopte de auto voor een prachtig huis, opgetrokken in Renaissance stijl en van de straat gescheiden door 'n vrij breed voorplein. Een brede oprijweg liep tot vlak voor de imposante huisdeur.

Raffles stapte uit, stuurde de chauffeur weg en belde aan. Een butler in zwarte rok en witte das opende de deur.

— Kan ik mijnheer David Yerkes een ogenblik spreken ? vroeg Raffles.

— Mijnheer Yerkes is een beetje ziek. Mag ik weten hoe uw naam is ?

— Mijn naam is Ross ; zeg aan uw meester, dat ik voor 'n belangrijke zaak kom en dat hij er verstandig aan doet mij dadelijk te ontvangen in zijn eigen belang.

— Ik zal zien wat ik voor u doen kan, maar ik weet niet of mijnheer Yerkes wel bezoeken zal ontvangen van vreemden.

— Denkt u dat ? antwoordde Raffles. Nu geef hem dit briefje dan maar en ik weet zeker, dat hij mij wel zal ontvangen.

Hij had met potlood haastig enige woorden op een visitekaartje gekrabbeld en dit in een enveloppe gestoken, die hij zorgvuldig dichtplakte.

De butler nam het briefje aan en liet Raffles in een zijkamer. Raffles bleef alleen. Hij keek het vertrek eens rond en richtte toen zijn blikken door het enige raam op de brede straat, met haar prachtige, rijke huizen, de huizen van schatrijke mensen, die niet op enige honderdduizenden hoefden te kijken.

Het was op dat uur niet erg druk op deze deftige boulevard. Op het tegenovergestelde trottoir, langs het hek van het Central Park, zag Raffles een man heen en weer lopen, schijnbaar doelloos, met de handen in de zakken en die nu en dan een blik wierp op het huis van Yerkes.

— Een detektive, of een lid van de bende, die het huis van het slachtoffer in de gaten moet houden, om te kunnen

zien wat daar gebeurt, mompelde Raffles. Hij kijkt voortdurend hierheen, het huis wordt bespionneerd. Raffles probeerde de trekken van de man aan de overkant wat scherper op te nemen, maar dit was wegens de afstand niet goed mogelijk.

De butler kwam weer binnen en zei :

— Wilt u mij maar volgen, mijnheer, mijnheer Yerkes zal u te woord staan.

Raffles nam het gezicht van de man eens goed op, maar er viel niets bijzonders op te lezen, geen schrik en ook geen nieuwsgierigheid.

— Yerkes heeft dus zijn mond weten te houden, mompelde Raffles voor zich heen.

Hij volgde intussen de butler op de voet, besteeg de brede marmeren trap, met een Perzische loper bedekt, liep door een brede gang naar de eerste verdieping en stond nu met hem stil voor een hoge, rijk gebeeldhouwde deur. De butler klopte even aan, opende de deur en zei :

— Hier is de bezoeker, mijnheer.

— Laat hem hier komen, klonk een zware stem.

Raffles stapte binnen. Hij stond in een groot, door drie ramen verlicht vertrek, de werkkamer van Yerkes, wanneer hij thuis was. Tegenover hem stond de petroleumkoning, breed en sterk gebouwd, met een koppig voorhoofd, brede kaken, borstelige wenkbrauwen en grijze ogen. Hij had blijkbaar pas enige woorden gewisseld met een jongeman van ongeveer vijftientwintig jaar, elegant gekleed, die aan een bureau dicht bij een van de grote openslaande ramen zat. Dat was Theodoor Lyman, de particuliere sekretaris van Yerkes.

De butler had de deur zacht gesloten en Yerkes kwam een paar stappen op Raffles toe, keek hem scherp van het hoofd tot de voeten aan en zei toen :

— U bent de schrijver van het briefje ?

— Inderdaad, mijnheer Yerkes. Ik hoop dat u, zoals ik u verzocht, de inhoud aan niemand hebt verteld ?

— Aan niemand, mijnheer Ross. Na-

tuurlijk maak ik een uitzondering wat betreft mijn particuliere sekretaris, mijnheer Lyman. Voor hem heb ik absoluut geen geheimen.

Raffles vestigde even zijn blikken op de jongeman, die hem nieuwsgierig opnam en zei toen schouderophalend :

— Ik had geen restricties willen toelaten ; in dergelijke zaken kan men onmogelijk te voorzichtig zijn. Ik zou u willen verzoeken, mij een onderhoud onder vier ogen toe te staan, mijnheer Yerkes.

— Maar dat is onzin, riep de oliekoening uit. Ik herhaal, dat ik voor mijn sekretaris geen geheimen heb.

— Maar ik wel, antwoordde Raffles koeltjes.

Lyman was al opgestaan, hij zocht nu enige papieren bij elkaar en liep naar de deur met de woorden :

— Ik zal de knoop maar doorhakken. U kunt nu vrij uit met mijnheer Yerkes spreken.

En met deze woorden opende hij een deur en verdween. Met een paar volkomen onhoorbare stappen ging Raffles naar die deur toe, bukte zich en luisterde door het sleutelgat. Toen hij hoorde dat de sekretaris zich verwijderde, richtte hij zich weer op en kwam glimlachend naar Yerkes, die hem vol verbazing had gadegeslagen.

— Zou u mij willen zeggen wat dit te betekenen heeft, mijnheer ? vroeg Yerkes. Is het van zoveel belang wat u mij te zeggen hebt, dat zelfs mijn sekretaris, die al vijf jaar bij mij in dienst is, het niet mag horen ?

— Het is misschien wel niet van zoveel belang, mijnheer Yerkes, maar het is voor mij wel zo goed, als, buiten u, niemand hier in huis weet wat ik kom doen. Ik schreef u, dat ik mijn hulp kwam aanbieden tegen de bandieten van het « Kwade Oog », maar er zijn nog enkele dingen, die ik u verzwegen en tot straks bewaar. En nu terzake, want ik begrijp, dat uw tijd kostbaar is. De butler zei dat u een weinig ziek was...

— Dat is zo. Ik ben pas hersteld van de « flu » en wilde morgen weer naar

mijn kantoor gaan. U treft het, dat u mij thuis vindt. U bent detektive ?

— Detektive ? Al naar men het nemen wil ; maar het is in ieder geval niet mijn hoofdberoep.

— Niet uw hoofdberoep ? Maar dan kan ik niet goed zien...

— O, men hoeft niet juist detektive te zijn, om een rijk man te helpen in de strijd tegen de bandieten. Mijnheer Yerkes, ik ben hier gekomen om... een ogenblikje, viel hij zichzelf in de rede, met gedempte stem.

Hij was opgestaan en liep met zijn grote, onhoorbare stappen, zo snel hij kon, naar de gangdeur, waardoor hij was binnengekomen. Maar toen hij langs een tafeltje, waarop enige bibelots stonden, liep, sleepte hij met zijn mouw per ongeluk een kleine Japanse lakdoos van het tafeltje, die kletterend op de grond viel. Maar Raffles liet het voorwerp liggen en een paar stappen brachten hem naar de deur, die hij openrukte. Hij keek in de gang en zag een vijftal meters verder een bediende weglopen met een stofzuiger in de hand. Raffles kon zijn gezicht niet zien en het volgende ogenblik ging de man snel de trap aan het einde van de gang af. Met een ongeduldig gebaar sloot Raffles de deur weer, kwam in de kamer terug en zei :

— Ik heb altijd iets gehad tegen te lange mouwen, zij zijn onhandig en verraderlijk. En ik... ik ben een ezel. Wat moet u wel van mij denken, nu ik op deze manier mijn campagne inzet ?

Hij had het Japanse kistje opgeraapt, schoof de laadjes op zijn plaats en zette het kistje op het tafeltje.

— Wat betekende dat, mijnheer ? Waarom liep u zo haastig naar de deur ? vroeg Yerkes.

— Wel, omdat er iemand achter luisterde, antwoordde Raffles lakoniek.

— Luisterde iemand ? Hoe weet u dat ?

— O, u zult het natuurlijk niet hebben gehoord, want uw oor is niet geoefend genoeg, maar ik hoorde duidelijk het zachte knarsen van de knop, waar de luisterende man zijn hand op gelegd

had, om zich te steunen in zijn gebukte houding. Vertel mij eens, mijnheer Yerkes, hebt u veel bedienden ?

— Veertien.

— Hoeveel mannen zijn daaronder ?

— Negen, mijnheer.

— Wie is de man, die het departement « stofzuigen » onder zijn beheer heeft ?

— Goede hemel, denkt u, dat ik dat weet ? riep Yerkes uit. Ik veronderstel dat nu eens de een en dan de ander het doet.

— Hoeveel van uw bedienden hebben lichtblond haar ?

— Laat eens kijken. Wel, de butler is noch blond, noch grijs, noch zwart, want hij is al drie jaar volkomen kaal. De chauffeur is, geloof ik, kastanje-bruin, de huisknecht is rossig...

Hij dacht even na, mompelde een paar woorden, die niet te verstaan waren en vervolgde toen :

— Er zijn er drie, die lichtblond zijn.

— Prachtig, dat beperkt althans de keuze. Een van uw blonde bedienden beluisterde u net, mijnheer Yerkes. De man was al te ver weg om hem nog te kunnen inhalen en hij had op mij voor, dat hij het huis kent en ik niet.

— U maakt mij heel ongerust, riep Yerkes uit. U denkt dus, dat er hier gevaarlijke of althans onbetrouwbare mensen in mijn huis zijn ?

— Of het gevaarlijke mensen zijn, weet ik nu nog niet, maar dat er op zijn minst één spion is, dat staat vast. En daarom zult u er verstandig aan doen, als u zo zacht mogelijk praat, mijnheer Yerkes. Ik kan u niet zeggen hoe het mij spijt, dat ik zo dom ben geweest om niet dadelijk mijn voorzorgsmaatregelen te nemen. Enfin, het is niet meer ongedaan te maken ; ik zal voortaan voorzichtiger zijn, dat is alles. Ik rekende er ook geen ogenblik op, dat hier in uw huis zelf misschien spionnen van de bende aanwezig konden zijn.

— De drie blonde bedienden gaan er vandaag nog uit. Het spijt mij, maar dan moeten de goeden maar met de kwaden lijden.

— Ik zou u willen verzoeken, mijnheer

Yerkes, daarmee op zijn minst nog een dag te wachten, totdat ik een nader onderzoek heb kunnen instellen. Ten eerste zou het mij spijten voor de twee onschuldigen, maar in de allereerste plaats zou het voor mijn pogingen van het grootste belang zijn, als ik precies wist, wie de luistervink is geweest. Dat zou 'n prachtig aanknopingspunt zijn. Geef mij dus nog een of twee dagen en handel dan naar goeddunken, wanneer ik er niet in geslaagd ben de luistervink te ontdekken.

— Goed, ik zal nog twee dagen wachten. En voor u nu verder gaat, mijnheer Ross, zult u mij misschien wel eerst willen antwoorden op de vraag wat u eigenlijk beweegt, nu u toch geen detektive van beroep zijt, mijn partij te kiezen en mij uw hulp aan te bieden, waarvan ik nu natuurlijk nog niet kan weten of ze doeltreffend zal zijn.

— Die vraag is minder gemakkelijk te beantwoorden dan u wel denkt, mijnheer Yerkes. Ik begrijp uw gedachten-gang volkomen ; u vraagt zich af waarom een wildvreemde zoveel belang in u zal stellen, dat hij alle gevaren wil tarten om u te helpen. Ik wil volkomen eerlijk zijn. Het is minder uw persoon, die mij daartoe heeft doen besluiten, dan wel de behoefte te vechten tegen de bende van « Het Kwade Oog ». U kunt het noemen zoals u wilt : wraakzucht, sport, liefde voor de evenmens, afschuw van het verachtelijke en lage, dat kan mij minder schelen. U zult later wel mijn beweegredenen heel wat beter begrijpen. En laten wij nu eens terzake komen, als u het goedvindt. Wij zeggen dus, dat u vandaag over vier dagen op een bepaalde plek het geld moet brengen dat de bende u heeft afgedreigd : honderd duizend dollar in goud en bankbiljetten.

— Zo is het. Het is vandaag dinsdag ; zaterdag moet het geld er zijn, en als het er niet is, dan bedreigen de ellendelingen mij met de dood.

— En wat is uw plan ?

— Hebt u dan de bladen niet gelezen ? Natuurlijk denk ik er niet aan. Ik heb

dat ook al aan de politie gezegd, aan wie ik de dreigbrief dadelijk heb ter hand gesteld.

— U weigert, met de wetenschap dat u zondag al niet meer tot de levenden kunt behoren ?

— Ik weiger. Ik ben niet van plan, al was het ook maar honderd dollar te betalen, als ik dat zelf niet wil. Ik ben van een koppig Schots geslacht, mijnheer Ross en ik geef niet gauw toe aan dreigementen.

— Dat ziet men aan uw gezicht, mijnheer Yerkes, antwoordde Raffles. Maar goed en wel, daarmee komen wij niet verder. U weigert, u wordt gedood, de politie zoekt vergeefs naar de daders en ik zelf heb al mijn moeite voor niets gedaan.

— Maar u zult mij toch zeker niet aanraden, mijnheer, om zo 'n groot bedrag maar klakkeloos aan de bandieten af te staan ? riep Yerkes uit en Raffles zag duidelijk wantrouwen in zijn ogen.

— Daar denk ik niet aan, mijnheer, antwoordde Raffles haastig. Trouwens, al zou ik het u aanraden, dan zou u waarschijnlijk mijn raad toch niet opvolgen. Nee, wij moeten alleen in schijn dat geld naar de afgesproken plaats brengen.

— Maar dan zal het resultaat hetzelfde zijn ; zij zullen mij vermoorden, riep de oliekloning uit.

— Ik ontken niet, dat zij er in ieder geval pogingen toe zullen doen, maar ik zal dat voorkomen en er in kunnen slaan, een aantal van die schurken onschadelijk te maken, door mij met enige vrienden in hinderlaag te leggen bij de plek waar u het geld moet brengen. Dat is dan alweer zoveel gewonnen op de vijand. En van het ogenblik, dat u toch vast van plan bent die honderd duizend dollars niet te betalen...

— Nooit. Liever zou ik direkt van de Brooklynbrug springen en mij in de Hudson verdrinken.

— Dat is mannentaal, riep Raffles. Er valt met u te praten. Ik heb nog eens iets dergelijks bij de hand gehad, maar toen had ik te doen met een bange vent,

een man, die met alle geweld een veel groter bedrag, dan wat men van u vraagt, naar de opgegeven plaats wilde brengen. Het is waar, dat men niet alleen zijn eigen leven, maar ook dat van zijn dochter bedreigd had.

— Hoe was de naam van die man ?

— Hij heette Peter van Dijke, mijnheer Yerkes, antwoordde Raffles.

— Wat ? Hebt u Peter van Dijke, de staalkoning geholpen ? riep Yerkes uit, terwijl hij uit zijn stoel opsprong, maar dan kunt gij niemand anders zijn dan...

— Dan John Raffles, mijnheer Yerkes. Zo is het. Ik ben het zelf. Raffles in levende lijve.

— Ik word zeker oud. Ik had het direkt moeten vermoeden. Het is nauwelijks twee jaren geleden, dat hier de bende van « Het Kwade Oog » misdaad op misdaad pleegde, totdat u er zich mee bemoeid hebt.

— Dank u, zei Raffles met een lichte buiging.

— Intussen, mijnheer Raffles, u moet het mij niet kwalijk nemen, maar uw optreden is tamelijk...

— Brutaal ? hielp Raffles hem op de weg.

— Dat had ik eigenlijk niet willen zeggen. Ik had het woord roekeloos en stoutmoedig willen gebruiken.

— Nu, dat is een huance, die niet in mijn nadeel is, laten wij het bij stoutmoedig houden. Mijnheer Yerkes, ik hou ervan om spijkers met koppen te slaan. U aanvaardt mijn hulp die nooit helemaal nutteloos is gebleken bij dergelijke gelegenheden en dan beloof ik u, dat ik alles in het werk zal stellen, om met u en door u die schurken ten onder te brengen.

— Om mij misschien later zelf te bestelen ? vroeg Yerkes grimmig.

— Misschien, antwoordde Raffles nu koel. Laten wij echter geen wissels op de toekomst trekken. Wij moeten de zaken goed uit elkaar houden, zoals het goede business-men betaamt. Niets zou mij aangener zijn dan u van uw rijkdommen een gedeelte te ontnemen, maar ik zou u het leven laten en dat is in

deze sombere tijden ook wel wat waard. Maar kijk nu eens hier, van het ogenblik af, dat onze compagnonschap eindigt, van het ogenblik af, dat men de bende als verslagen kan beschouwen, mag u mij vogelvrij verklaren. Ik van mijn kant, beloof u, dat ik absoluut niets tegen u zal ondernemen, zolang die compagnonschap duurt, terwijl u zich verbindt mij niet aan de politie te zullen verraden, iets, dat overigens niet eens zo gemakkelijk zou zijn, als u misschien wel denkt. En al bent u koopman, uw belofte is mij voldoende. Ik beschouw u als een man van eer.

— U stelt mij daar een zonderlinge transactie voor, mijnheer Raffles. U moet u wel erg zeker van uw zaak voelen, volkomen veilig, zelfs op 't ogenblik, nu ik het in mijn macht heb, u direkt te laten arresteren.

— O, dat doet u niet, en wel, om verschillende redenen. De een nog steekhoudender dan de ander, gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Ten eerste, verzet uw gevoel van ridderlijkheid zich hiertegen, dat verbiedt u, nu op slag de man te laten arresteren, die een vreselijke plaag in uw stad wil bestrijden en die op uw hulp heeft gerekend. En u doet het ook niet, om dit zakelijke motief, dat men een bondgenoot niet op die manier schade berokkent en hem onmogelijk maakt, zijn hulp te bewijzen. En de derde reden waarom u mij niet laat arresteren, is nog overtuigender: u kunt het niet.

— Ik kan het niet? riep Yerkes toornig uit. Wel, man, ik hoef maar op deze knop te drukken en direkt komt Bell binnen en ik geef hem orders om u door de bedienden in de kraag te doen grijpen.

— Maar als die knop nu eens niet werkte?

— Hij zou niet werken? stamelde Yerkes. Wat praat u toch?

— Nu, het is toch denkbaar, dat u niet met een baby te doen hebt en dat ik, bijvoorbeeld de draad heb doorgesnipt.

— Dat zou... dat zou...

— Brutaal zijn, viel Raffles in de rede. Ongetwijfeld, dat is een van mijn gebreken, maar ik word er meestal toe gedwongen door de omstandigheden.

— Maar ik zou kunnen schreeuwen. De telefoon staat onder het bereik van mijn hand, om politie te kunnen telefoneren.

— Merkwaardig! Merkwaardig! Een man, die het in enkele jaren zo ver gebracht heeft, de hele petroleummarkt in de staat Ohio te controleren, wiens scherp zakentalent alom geprezen is en die zich hier zo sterk kan vergissen in de personen met wie hij te doen krijgt. Maar mijn beste mijnheer Yerkes, het is toch geen draadloze telefoon? Zij heeft toch ook een draadverbinding. Praat er in zoveel u wilt, dagen en weken achter elkaar, u zult geen antwoord krijgen. En wat het schreeuwen betreft, ik heb een klein instrumentje bij mij, dat de eigenschap heeft, zelfs de grootste schreeuwer onmiddellijk tot zwijgen te brengen. Hier is het.

De glinsterende loop van een Mauser pistool kwam te voorschijn en wees heel nauwkeurig op het voorhoofd van de oliekonink. Yerkes keek een ogenblik naar het veelbetekenende voorwerp en toen naar de man, die het hanteerde en hij bewaarde een diep stilzwijgen.

— Ik bedien mij nooit graag van die dingen, merkte Raffles op, steeds even hoffelijk, maar wanneer ik er mij van bedien, dan heeft het voor de mensen met wie ik mij onderhoud, meestal erg onaangename gevolgen.

— Met u weet men tenminste waar het op staat. Ik houd van mensen, die niet om de kwestie heendraaien, maar recht op hun doel afgaan.

— En u ziet nu ook wel in, mijnheer Yerkes, antwoordde Raffles, dat ik geen ongelijk had, toen ik het verzoek deed een gesprek onder vier ogen met u te mogen voeren. De tegenwoordigheid van mijnheer Lyman zou mij maar lastig zijn geweest en ons gesprek zou waarschijnlijk niet de aangename wending hebben genomen, die ik nu tot mijn genoegen constateer. Want, nietwaar,

wij worden het eens? U gaat op mijn voorstel in?

Yerkes antwoordde niet direkt, maar er verscheen een brsde glimlach op zijn gezicht, tenslotte kwamen al zijn tanden bloot, groot en wit en hij barstte in lachen uit, het was een daverende, dreunende lach.

Op het gezicht van Raffles bewoog zich zelfs geen spier, toen hij zei:

— Ik geloof, dat dit de juiste opvatting is. U moet zich haasten er om te lachen, om niet gedwongen te worden erom te hullen, zoals, meen ik, Beaumarchais eens gezegd heeft. Wie lacht, is ontwapend; ook een zegswijze, die ik aan de geestige Fransen ontleen, maar ik behoud mij natuurlijk het recht voor het laatst te lachen.

— Ik heb, beste John Raffles, in mijn leven al heel wat vreemde snuiters ontmoet, maar ik moet zeggen, dat u de kroon spant, riep Yerkes uit. U komt mij hier ronduit aankondigen, dat u mij later denkt te bestelen, en toch is het mij onmogelijk, niet te erkennen, dat uw hulp mij zeer, zeer welkom zal zijn. Ik weet, dat u mij niet zult kunnen beschermen tegen een noodlottig einde, mij van het leven te beroven, maar ik ben overtuigd dat u doen zult wat u kunt, om mij behulpzaam te zijn, niet alleen mijn leven te behouden, maar die schoften op te ruimen. En nu uw plan. Doe dat pistool maar gerust weg, wij zijn bondgenoten, tot op het tijdstip, waarop u het zelf zult opzeggen, mits u mij dan ook toestaat, mij van dat ogenblik af tegen u te verdedigen.

— Het zou al heel onbillijk zijn, u dat te beletten, antwoordde Raffles. Als ik u aanval hebt u het recht u te verdedigen en ik wil niets liever dan dat u een eerlijke kans krijgt, om het geld te behouden, dat ik u denk af te nemen. A propos, zou u mij vijftig duizend dollar geven, als ik u daarom vroeg, om dat geld onder mijn armen te verdelen?

— Nee.

— Dat is openhartig gesproken. Wij weten nu wat wij aan elkaar hebben.

En nu mijn voorstel. Het is kort en misschien wordt het nog gewijzigd door de omstandigheden. De zaak wordt een beetje ingewikkeld, doordat u al met de dreigbrief naar de politie bent gegaan. Het is dus erg goed mogelijk dat de bandieten niets anders verwachten, of u weigert beslist het geld te sturen. Hebt u misschien nog een tweede waarschuwing ontvangen?

— Nog niet.

— Dus zal dan waarschijnlijk nog wel komen. Meestal waarschuwen de bandieten drie keer; driemaal is scheepsrecht, denken zij. Ook zij willen u een kans geven. U moet u dus houden, alsof u op uw weigering terugkomt. Welke plek hebben zij aangewezen? Ik vond daarvan niets in het krantenbericht.

— Dat heeft de politie vermoedelijk met opzet verzwegen, antwoordde Yerkes. Ik moet het geld brengen naar een eenzaam gelegen, op het ogenblik onbewoonde boerderij, op ongeveer een uur rijden van New York en het daar neerleggen in een kamer, links van de gang, waarbij ik alle deuren open zal vinden. Ik moest alléén komen en ik werd gewaarschuwd dat men mij onmiddellijk zou neerschieten, wanneer ik het waagde iemand mee te brengen.

— Vertel mij nauwkeurig de ligging van die boerderij.

— Kijk. Yerkes draaide zich om, nam een opgevouwen kaart van zijn bureau, vouwde deze open en wees met zijn petlood naar een rode lijn op de kaart, een van de grote autostrades, die de omgeving van New York doorkruisen.

— Kijk, wij moeten over de Queensboro bridge naar Long Island en dan via Flushing en de Whitestone bridge naar New Rochelle, een meter of vijftig voorbij mijlpaal nummer drieënzeventig, links van de weg. Het is een totaal afgezonderd liggend huis, te bereiken langs een smalle weg, die van het erf naar de Boston Post Road loopt. De hoeve is grijs gepleisterd, met een rieten dak. Er is een klein laag, wit hek omheen, een vergissing, is uitge-

sloten.

— Hoe laat moet het geld er zijn ?

— Het moet tussen twee en vier uur in de middag gebracht worden.

— Dus op klaarlichte dag, riep Raffles uit.

— Hoe denkt u de zaak aan te pakken ?

— Dat kan ik u nog onmogelijk zeggen. Ik moet eerst de plek gaan verkennen.

— Zal ik er zelf heen moeten gaan ?

— Ik vrees, dat het onvermijdelijk zal zijn. Apropos, hebt u soms een detektive aangesteld om dit huis in het oog te houden ?

— Nee, waarom vraagt u dat ?

— Omdat ik net aan de overkant 'n verdacht heerschap heb zien patrouilleren. Van mijn standpunt beschouwd, was het dus een detektive of een bandiet. Het is dus duidelijk, dat u geen stap zult kunnen doen, of de bendeleden zullen het weten, te meer, nu het vast staat dat u verraders in uw huis hebt. Het beste is dus, dat u daar inderdaad heengaat, althans in de richting van het aangewezen huis. Ik ga er vandaag nog een onderzoek instellen en zal u morgen berichten, wat u moet doen. Ik zal u zelf komen opzoeken. Het is echter mogelijk, dat ik er dan niet zo uitzie als nu, en dus... Raffles voltooide de zin niet, maar haalde een ivoren schijfje uit zijn linkervestzak, een gewone fiche en brak dit zonder

enige inspanning in twee ongelijke delen met gekartelde rand.

— Hier, neemt u deze helft van dit ivoren schijfje ; het moet precies passen aan de helft, die de man u zal tonen, die u morgen komt bezoeken.

— Dat is verbazend romantisch, zei Yerkes met een kort lachje.

Raffles was opgestaan en had zijn hoed gegrepen. Ook Yerkes was opgestaan en zei :

— Ik zou Bell hebben gebeld, om u uit te laten, John Raffles, als u mij zelf dat niet onmogelijk had gemaakt door de beldraad door te knippen.

— Door te knippen ? Ik ? vroeg Raffles verwonderd. Hoe komt u daarbij ? De beldraad is volkomen gaaf, kijk zelf maar.

— Maar u zei net zelf, dat u de draad hadt doorgeknipt.

— Ik heb er niet aan gedacht, mijnheer Yerkes. Ik heb alleen gevraagd, of u meende, dat ik het niet gedaan heb ; u zult moeten toestemmen, dat er verschil is. En nu zal ik u niet langer ophouden ; ik acht mij volkomen veilig in uw huis, omdat ik het woord heb van een fatsoenlijk man, want als zodanig beschouw ik u voorlopig, al staat u dan ook aan het hoofd van een trust.

Raffles verliet het vertrek, waarin hij Yerkes achterliet in een toestand van verwarring, die nog geruime tijd zou aanhouden.

HOOFDSTUK IV.

DE AFGESPROKEN PLEK

Toen Raffles op straat stond, liep «het verdachte individu» nog altijd aan de overkant op en neer.

— Een taai heerschapp, bromde Raffles tussen de tanden. Nu staat hij stil en kijkt mij aan, alsof hij mijn trekken goed in zijn geheugen wil prenten. Nu al was het een geheugen van ijzer, ik denk wel, dat de man vergeefse moeite doet, want vanavond zal mijnheer Ross wel spoorloos verdwenen zijn. Intussen zal ik die kerel kwijt moeten raken, die mij zo achterdochtig bekijkt, want ik ben er echt niet op gesteld, dat hij mij bij het onderzoek van de afgesproken plek vergezelt. Dat zou mijn plannen al bij voorbaat in de war sturen.

Het bleek maar al te gauw, dat Raffles het bij het goede eind had, toen hij argwaan koesterde jegens de man aan de overkant van de straat. Want toen hij langzaam, ongeveer een kwartier, de Fifth Avenue had gevolgd en omkeek, zag hij de man op vijftig meter achter zich, zodat deze hem blijkbaar gevolgd was. Raffles stond stil, de man deed hetzelfde.

— Nu, wij zullen eens zien hoe lang hij dat spelletje volhoudt, mompelde Raffles glimlachend.

Hij wenkte een voorbijrijdende taxi en gaf de chauffeur het adres op van een groot restaurant in het Rockefeller Center. Onder het instappen keek hij opzij en hij zag hoe zijn hardnek-

kige vervolger ook een auto had aangeroepen en met de chauffeur sprak.

— Wel, kijk eens aan, mompelde Raffles. Hij geeft het nog niet op.

Hij wierp een blik door de achterruit en zag dat de auto van de geheimzinnige spion de zijne begon te volgen. De rit duurde bijna veertig minuten en toen de auto eindelijk stopte voor het restaurant, deed de ander hetzelfde. Raffles stapte uit en hield zich, alsof hij van de tweede auto niets had gemerkt. Hij ging de restauratiezaal binnen, bestelde een eenvoudige lunch, die een paar minuten later voor hem stond en terwijl hij at, kon hij duidelijk zien dat zijn achtervolger aan de overkant van de straat op en neer schilderde, terwijl de chauffeur in de auto een krant zat te lezen. Raffles riep de kelner bij zich en vroeg :

— Kunt u mij ook zeggen, of er hier dicht in de buurt een garage is ?

— De dichtstbijzijnde garage is bij het Grand Central Station in de 42ste Straat, vijf blokken hier vandaan, mijnheer.

— Bel die eens voor mij op en vraag om de snelste auto, die ze op het ogenblik beschikbaar hebben. Ik huur hem voor de hele middag, vraag om het bedrag van de borgstelling en zeg, dat zij de auto voor mij gereed moeten houden; ik kom hem over tien minuten halen.

Hij legde een goede fool naast zijn

bord en de man haastte zich aan de opdracht te gaan voldoen. Enige minuten later keerde hij naar het tafeltje van Raffles terug en zei :

— Zij houden hun snelste wagen voor u klaar, waarmee u als u wilt, honderddertig mijlen per uur kunt rijden.

— Juist wat ik hebben moet, zei Raffles tevreden.

Hij rekende af, zette zijn hoed op, stak een sigaret op en verliet langzaam op zijn doode gemak het restaurant. Maar de spion had hem onmiddellijk in het oog gekregen ; hij scheen wel de ogen van een vlieg te hebben, die in alle richtingen tegelijk kon kijken, uitgezonderd achterwaarts. Zonder zich schijnbaar om de man te bekommeren, wandelde Raffles naar de garage, gaf daar de naam Ross op en vroeg naar de auto, die hij net telefonisch besteld had.

Het bleek een kleine wagen te zijn, laag op de wielen en blijkbaar uiterst snel, voorzien van een Rolls Royce motor, overtuigde zich dat er een reservewiel inzat en dat de benzinetank boordevol was, deponeerde de garantiesom, gaf het eerste het beste adres op, schreef de naam Ross in een register en kroop in de wagen. Hij reed de garage uit, zwenkte snel en reed op de hoogste versnelling weg.

En dit was zo vlug gegaan, dat de spion nauwelijks tijd had gehad om in zijn taxi te springen. Maar wat kon een taxi met zijn negen paardekrachten uitrusten tegen een wagen, die er minstens tachtig had.

Het geluk was ditmaal wel erg op de hand van Raffles, want juist toen hij het kruispunt van de tweeënveertigste Straat en Park Avenue was overgestoken sprongen de verkeerslichten achter hem op rood, waardoor zijn achtervolger wel drie minuten moest wachten. Hij reed met de verkeersstroom mee tot de First Avenue, al langs het bekende hoofdgebouw van de U.N.O., sloeg hij de achtenveertigste Straat rechts af en kwam zo op de East

River Drive. Via de Queensboro Bridge kwam hij zo op Long Island, volgde daar de Queens Boulevard met z'n weinige kruispunten tot Jamaica, nam daar de Grand Central Parkway en reed in één ruk door, via de Whitstone Bridge, naar New Rochelle.

Raffles had gedurende deze snelle rit voortdurend door de achterraut gekeken om te zien of hij ook iets van zijn achtervolger kon ontdekken. Deze had een taxi genomen, die half groen, half geel was geschilderd en deze knalharde kleuren zouden hem zeker in het oog gevallen zijn. Maar hij zag niets dat op groen of geel leek, zodat hij onbekommerd zijn tocht kon voortzetten.

— Ik geloof, dat de eerste slag voor mij is, mompelde Raffles tevreden. Ik hoop, dat ik dat als een goed voorteken mag beschouwen. En nu zullen wij dadelijk de goede weg inslaan naar de boerderij.

Yerkes had gezegd : één uur rijden, maar hij had er niet op gerekend dat Raffles zou rijden met een vaart van ongeveer honderd kilometer per uur, en... dat hij zo veel geluk zou hebben. Al een kwartier nadat hij de Whitstone Bridge was overgereden, zag Raffles in de verte de eenzame hoeve liggen. Een vergissing was uitgesloten, hij had de mijlpalen goed geteld. Het huis lag geheel geïsoleerd, ongeveer vijf minuten van de weg, het had een rieten dak, er stond een wit hek om, het was grijs gepleisterd ; dit was zonder enige twijfel het huis, waarheen de petroleumkoning over enige dagen de honderdduizend dollar moest brengen aan de benedeleden van het « Kwade Oog ».

Onmiddellijk remde Raffles af. En naarmate hij dichterbij kwam, begreep hij des te beter, wat een uitstekende keus de bandieten hadden gedaan, toen zij dit huis bestamden als de plek waar het geld moest worden gedeponeerd. Want van het huis huis uit moest men ongetwijfeld alle naderende personen al op een kwartier afstand ontdekken. Heel dicht bij het huis was een kruis-

punt met viaduct en het was dus mogelijk, bij gevaar in vier richtingen te ontkomen. Het huis lag helemaal vrij, niet langs de zijweg, die van de brede straatweg naar de hoeve liep.

Langzaam, in de laagste versnelling, reed Raffles langs de hoeve, die er vervallen en totaal verlaten uitzag. Een ogenblik stond hij in beraad uit te stappen en een onderzoek in te stellen, maar bij nader inzien bleek hem dit toch wel wat te gevaarlijk, niemand kon zeggen of er zich op dit ogenblik geen bandieten hadden verscholen, ofschoon hij nergens een auto kon ontdekken. Hij reed ook langs de achterkant van het huis, langs een grote omweg, nadat hij een paar keer inlichtingen had moeten vragen aan de weinige automobilisten die hier passeerden.

Nadat Raffles de omgeving heel nauwkeurig had opgenomen, zodat iedere bijzonderheid in zijn geheugen was gegrift, reed hij terug.

Het oriënteringsvermogen van Raffles was wonderlijk goed. Hij had thuis een kaart van New York en omgeving bestudeerd en wist, dat als hij op de terugweg de Whitestone Bridge was gepasseerd, hij, door rechts af te slaan via Flushing het La Guardia Airport kon bereiken. Deze luchthaven is eigenlijk uitsluitend bestemd voor interlocaal verkeer, daar het veel grotere Idlewild de transatlantische diensten opvangt, maar Raffles had expres de kleinere luchthaven gekozen, omdat hij dit veiliger vond. Hij reed er heen tot op één kilometer afstand. Het was bijna half vijf in de namiddag toen Raffles de wagen tot staan bracht en wachtte.

Hij had het gezicht over uitgestrekte vlakten, begroeid met prairie-gras, in de verte begrensd door de hier zeer brede East River. Nu en dan keek hij omhoog en zocht de hemel in zuidelijke richting af. Een uur verstreek en de zon zakte al naar de kim, toen het scherpe oog van Raffles, heel hoog in de lucht, een kleine stip ontdekte, die zich maar langzaam scheen te verplaat-

sen. Raffles haalde de sterke kijker te voorschijn, die hij had meegenomen en bracht die voor het oog. Hij bleef er een ogenblik door turen en toen het zwarte punt nog dichterbij was gekomen en gedaald scheen te zijn, mompelde hij:

— Zij zijn het. Het is mijn trouwe machine.

Een paar minuten later waren de omtrekken van het toestel al met het blote oog zichtbaar. Het had de snelheid blijkbaar aanzienlijk vertraagd en begon in grote spiralen te dalen.

Raffles startte zijn wagen en reed langzaam verder, totdat hij tot dicht bij het landingsterrein genaderd was, dat van hier duidelijk zichtbaar was.

Henderson en Brand schenen nu ook het vliegveld te hebben ontdekt, want in een sierlijke zweefval daalde «De Duivel der Lucht» snel en streek een ogenblik later als een meeuw op het landingsterrein neer. Van zijn auto uit zag Raffles hoe er dadelijk enige mannen in uniform kwamen toelopen, maar hij maakte zich echt niet ongerust, want hij wist, dat Brand voorzien was van voortreffelijke nagemaakte papieren en al droeg de machine ook 'n Engels stempel, de douanebeambten zouden er natuurlijk geen sekonde aan denken, dat dit vliegtuig de Atlantische Oceaan was overgestoken, maar in de stellige mening verkeren, dat het uit een der meer zuidelijk gelegen Staten kwam.

Raffles wachtte geduldig tot «De Duivel der Lucht» was ondergebracht in een van de hangars, stapte toen uit zijn wagen en ging Brand en Henderson tegemoet, die net het vliegveld hadden verlaten. Met beiden wisselde hij een krachtige handdruk en zijn stem had een warme klank gekregen, toen hij zei:

— Het verheugt mij, dat jullie goed zijn overgekomen, vrienden. Was de reis voorspoedig?

— Zo goed als zij maar wezen kon, antwoordde Brand opgewekt.

— Heb je hier geen moeilijkheden

gehad ?

— Totaal niet. Ik heb gezegd, dat ik een toerist en dat Henderson mijn piloot was. De papieren waren in orde ; het ging als van een leen dakje.

— En de bagage ?

— De douanen hebben natuurlijk alles mogen onderzoeken, want een uur geleden hebben wij de kist met je vermommingen en de andere zaken afgezet op de plek, die je ons had aangegeven bij Breezy Point, aan de zuidkust van Long Island. Wij kunnen haar daar gaan halen, zodra je maar wilt. Zij is goed verborgen, dat verzeker ik je.

— Dan hebben wij nu alles wat er nodig is, Charles, om desnoods dadelijk aan het werk te kunnen gaan, riep Raffles uit. Onze duikboot ligt veilig voor anker op korte afstand van Breezy Point en is per auto in een paar uur te bereiken.

Raffles vertelde Brand in een paar woorden wat hij gedaan had, sinds de jongeman en de reus naar Londen waren vertrokken om daar de machine te gaan halen.

— Je bent dus in het huis van Yerkes geweest ? vroeg Brand vol belangstelling.

— Ja. Ik zal je alles vertellen, maar stap nu in dan kan Henderson rijden. Wij zullen er erg krap zitten, maar de

reis duurt maar kort en ik zal zo gauw mogelijk een grotere wagen kopen. Het was mij nu in de eerste plaats om snelheid te doen en je zult horen, waarom.

Toen de auto zich in beweging had gezet, vertelde Raffles op zijn heldere, begrijpelijke manier aan Brand, waarom hij genoodzaakt was geweest de auto te huren, om de spion, die hij voor het huis van Yerkes op wacht had zien staan, op een dwaalspoor te brengen.

De auto was intussen snel doorgereden en bereikte nu de Grand Central Parkway en stopte tenslotte voor het huis, waar de drie mannen hun verblijf hadden gekozen. Raffles zette hier zijn twee metgezellen af en keerde alleen terug naar New York-city, om de auto naar de garage terug te brengen. Hij informeerde daar naar een andere, grotere en eveneens snelle auto, kon er een uitstekende Packard tegen redelijke prijs kopen en keerde daarmee naar huis terug. De wagen werd neergezet in de garage, die in de kleine achtertuin stond en nu was Raffles voldende gewapend voor zijn strijd tegen de bandieten. Een duikboot, een vliegtuig, een snelle auto, alleen een motorboot zou hij nu nog nodig hebben, om die in de haven van de stad en op de rivier te kunnen gebruiken, wanneer dit nodig mocht blijken.

HOOFDSTUK V.

HET TWEEDE BEZOEK BIJ YERKES

De volgende dag waren Henderson en Brand volkomen uitgerust van hun luchtreis over de Atlantische Oceaan.

Toen Raffles en Charles aan het eenvoudige ontbijt zaten, terwijl Henderson de pasgekochte auto aan een grondige inspectie onderwierp, begon de jongeman :

— Ben je van plan vandaag weer

naar Yerkes te gaan ?

— Ja, ik moet hem spreken over onze plannen, om althans enige van de bandieten onschadelijk te maken.

— En mag men weten of je al een of ander plan hebt ?

— Ik weet er maar één en dat zal ik hem dan ook voorleggen.

— Neem je mij mee naar zijn huis ?

— Ja, het is goed als je de man eens van dichtbij kunt zien.

— Neem je ook de politie in de arm ?

— Daar ga ik pas in het uiterste geval toe over.

De beide vrienden spraken nog enige tijd over de zaak door, en zodra zij van tafel opstonden, maakten zij zich klaar naar de stad te rijden, om zich daar opnieuw met Yerkes in verbinding te stellen.

Maar eerst nam Raffles enige voorzorgsmaatregelen. Hij hoefde er niet aan te twifelen, of de spion van de vorige dag, misschien een andere, zou weer op dezelfde plaats staan en nu beter gewapend tegen alle eventualiteiten dan de vorige dag. Hij trok zich dus in zijn slaapkamer terug en begon zijn gezicht een grondige verandering te laten ondergaan.

Een kwartier later kwam hij weer binnen als een bejaarde, deftige man, die er uitzag als een notaris of een dokter.

— Luister eens, zei Raffles tot Brand, die hem met grote bewondering aanzag. Wij zullen zo gauw mogelijk de kist met vermommingsen moeten gaan halen, want dit is alles wat ik heb. Wij zullen dadelijk doorrijden, zodra wij bij Yerkes zijn geweest en naar de bewuste plek toegaan.

Hij keek Brand een ogenblik aan en ging toen verder :

— Ik wilde wel, dat jij er ook een beetje anders uitzag, dan als Charles Brand. Ik heb nog een enkele pruik van kastanjebruin haar, een beetje artistiek, waardoor je er zult uitzien als 'n schilder, die het niet al te breed heeft, of in ieder geval geen zin om zijn haar te kammen, vooral wanneer je onder je neus een klein snorretje bevestigt. Dat is voor vandaag voldoende. Er hangt in de kast nog een fluwelen jasje, trek dat ook aan. Je zult er dan wel uitzien als een schilder van het amateurtoneel, maar dat doet er minder toe. De hoofdzak is, dat men je niet al te gauw zal herkennen.

Brand haastte zich aan het verlan-

gen van Raffles te gaan voldoen. Even later kwam hij binnen en Raffles maakte hem gelukkig met de opmerking dat hij met de onvoldoende middelen, die tot zijn beschikking stonden, wonderen had weten te bereiken. Raffles had intussen Henderson opgetrommeld en de Packard, die nu blonk als een spiegel, stond al voor het tuinhek.

— Moet ik niet met u meegaan, mylord ? vroeg Henderson met een verlangende blik op de grote, snelle wagen.

— Het is beter, James, dat je voorlopig nog maar niet in ons gezelschap wordt gezien, zei Raffles. Je robuuste figuur maakt je wel een beetje opvallend in de ogen van wantrouwende mensen. Bewaak maar liever goed ons huis en let ook vooral op iedere verdachte zwerver.

Raffles en Brand stapten in de auto en reden weg. Een uur daarna reden zij New York binnen en regelrecht naar het kantoor van Yerkes, in het Bowling Green Building, op vijfhonderd passen afstand van de beurs in Wall Street. Raffles stopte voor het kantoorgebouw waar op de verdieping Yerkes zijn kantoren had laten inrichten en parkeerde. De enige voorzorg, die hij nam, was, dat hij het contactsleuteltje meenam en de vier portierdeuren secuur afsloot.

Maar Raffles was toch niet van plan het daarop te laten aankomen. Hij wenkte een van die talloze straatjongens, die er speciaal hun beroep van maken, op drukke uren van de dag hun diensten aan te bieden als auto-bewakers, trok de jongen eens vriendschappelijk aan het oor, zodra hij was komen aanlopen en zei :

— Pas op die auto, Kees. En let goed op of er verdachte kerels aan komen. Heb je mij goed begrepen ?

— Jawel, mijnheer, antwoordde de jongen, blij op het vooruitzicht van een fooi. Wie er aan durft komen, die timmer ik op zijn gezicht.

— Goed zo, dat is een voortreffelijk plan, zei Raffles goedkeurend, terwijl

hij de knaap op de schouder klopte. Wij blijven zowat een half uur weg, reken daarop.

En met deze woorden ging Raffles het hoge kantoorgebouw binnen, door Brand op de voet gevolgd. Zij liepen direkt op de lift toe, die alle verdiepingen bediende en waar een grijnzende neger in een wit pak de deur al voor hen openhield. Zij waren de enigen, die van de lift gebruik maakten.

— Zeven, zei Raffles tot de neger, de ijzeren deur schoof dicht en met grote vaart schoot de lift omhoog.

Op de zevende verdieping stapten Raffles en Brand uit en dadelijk ving de eerste een kantoorjongen op, die met een stapel brieven wilde weglopen.

— Mijnheer Yerkes, alsjeblieft? vroeg hij.

— Ik weet niet of mijnheer te spreken is. Heeft u een afspraak met hem?

— Ja. Breng hem dit, dan zal hij ons wel dadelijk ontvangen. Maar wacht een ogenblikje, hij is toch wel alleen?

— Helemaal alleen, mijnheer.

— Ziehier dan.

Raffles drukte de jongen de helft van het ivoren fiche in de hand. De knaap bekeek het ding verbaasd, maar rende toch vlug weg en kwam een ogenblik later terug met het verzoek hem te willen volgen.

De twee mannen werden in een luxueus gemeubileerd kantoor gelaten, dat met twee ramen op Broadway uitzag, als men tenminste van uitzien kon spreken op deze hoogte.

Daar zat de oliekloning voor zijn bureau. Yerkes had zich half op zijn stoel omgewend en draaide het stuk ivoor nog tussen zijn vingers rond, terwijl hij Raffles en Brand met grote verbazing aankeek.

— Ik zie, dat u mij niet herkent, mijnheer Yerkes, begon Raffles glimlachend en dat doet mij genoegen. Deze heer is mijn vriend, over wie ik u gisteren sprak.

Yerkes was langzaam opgestaan en mompelde:

— U moet wel inderdaad die befaamde... hoe zal ik het noemen...

— Inbreker, hielp Raffles de petroleumkloning glimlachend op weg.

— Iets dergelijks had ik inderdaad willen zeggen, mijnheer...

— Geen namen, alstublieft, viel Raffles hem snel in de rede. De muren hebben hier oren en het is ruimschoots voldoende als ik zelf weet wie ik ben. En nu zullen wij met uw goëdvinden, maar direkt terzake komen. Hebt u mij misschien zelf iets nieuws te vertellen?

Yerkes antwoordde niet, maar stak de hand in zijn binnenzak, haalde er een briefje uit en overhandigde het zwijgend aan Raffles. Het was ondertekend met de afbeelding van «Het Kwade Oog» en bevatte de volgende korte bedreiging:

David Yerkes,

Je hebt helpers in dienst genomen. Neem je in acht. Probeer ons niet te bedriegen of het zal je berouwen. Overmorgen moet het geld er zijn, tussen vijf en zeven. Dit is de laatste waarschuwing. Wij weten meer dan je denkt. Als het geld er niet is, ben je de volgende dag er geweest.

— Een brutaal en een in onbehoorlijke termen vervat briefje, zei Raffles kalm. En nu moeten wij eens praten.

Het rode blokkeerlampje boven de deur in de gang werd aangestoken en een ogenblik later waren de drie mannen in een zacht gefluisterd gesprek verdiept. Toen Raffles en Brand opstonden, lag er een opgewekte uitdrukking op het gezicht van de Grote Onbekende. De twee vrienden namen afscheid van Yerkes en een ogenblik daarna stonden zij op straat.

De als bewaker aangestelde jongen leunde fluitend tegen een van de spatborden van de auto, met zijn handen in zijn zakken en met het uiterlijk van een man, die zijn plicht heeft gedaan.

— Wel, jongen, hebben ze mijn auto niet willen stelen? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij een dollar te voorschijn haalde.

— Misschien wel, mijnheer, ant-

woordde de knaap, terwijl hij met schitterende ogen naar het geldstuk keek.

— Meen je dat werkelijk? vroeg Brand verbaasd.

— Ja, mijnheer. Er kwam een kerel op de wagen toe, die hem eerst van alle kanten bekeek, het nummerbord en zo meer en toen wou hij van mij weten van wie de auto was.

— Wat heb je hem gezegd? vroeg Raffles, die Brand een snelle blik had toegeworpen.

— Ik heb hem gezegd, dat ik het niet wist en dat ik het hem toch niet zou zeggen als ik het wel wist, want dat hij zich met zijn eigen zaken moest bemoeien.

— Dat is mannentaal, het antwoord van een geboren diplomaat, riep Brand uit.

— Dat bevat mij helemaal niet, zei Raffles. Hoe zag die man er ongeveer uit, broer? Was hij tamelijk groot, zwart, met een geruite sportpet op?

— Hij was wel groot en zwart, maar hij droeg een gleufhoed en... Maar waarachtig, daar staat hij. Daar aan de overkant, bij die lage, gele auto.

— Niet wijzen, beval Raffles snel.

Maar het was al te laat, de jongen had zijn arm opgelicht en wees naar een man aan de overkant van de straat die blijkbaar al die tijd naar de twee mannen had gekeken, maar zich nu haastig omkeerde en deed alsof hij met zijn auto bezig was.

— Dezelfde kerel van gisteren, zei Raffles zacht tegen Brand.

Daarop wendde hij zich tot de jongen en vroeg:

— Je weet zeker dat hij niet met zijn vingers aan de auto is gekomen?

— O ja, heel zeker, mijnheer. Ik liep overal met hem mee, vlak naast zijn voeten, want ik had hem nog voor geen halve cent vertrouwd. Een gemeen gezicht, gerust, mijnheer.

— Héél goed gedaan, zei Raffles en hij drukte de knaap de dollar in de hand, waarop de jongen er dadelijk als een pijl uit de boog vandoor ging, in

de richting van een zwart gelokt heerschap, dat een kar met zuidvruchten voortduwde.

Raffles had Brand een veelbetekende blik toegeworpen en zei nu:

— Er is niets aan te doen, beste Charles, die kerel heeft natuurlijk argwaan gekregen en het nummer van onze auto opgenomen; over een paar uren weet hij waar ik de wagen gekocht heb en ik ben blij dat ik niet mijn eigen naam en ook niet mijn eigen woonplaats heb opgegeven. Kom laten wij maar weggaan.

Hij kroop achter het stuur, Brand ging naast hem zitten en hij startte. Op hetzelfde ogenblik zag hij de gele auto in beweging komen. Het was een hele snelle sportwagen, de spion had leergeld betaald.

— Zij zien ons natuurlijk aan voor particuliere detectives. Dat is duidelijk, zei Raffles. Nu, wij zullen wel eens zien hoelang die sinjeur het uithoudt. Wij gaan nu naar Breezy Point om de bagage te halen en ik hoop dat wij hem onderweg zullen kwijtraken.

De grote wagen reed Park Row af, bereikte de East River, stak Brooklyn Bridge over, reed door Brooklyn en al die tijd bleef de gele auto op een afstand van hoogstens vijftig meter volgen, halsstarrig en blijkbaar vast besloten om ditmaal niet achter te blijven. De verkeerslichten hielpen deze keer niet mee. Toen kwamen de voorsteden, toen kwam de prachtige Atlantic Avenue, die van het ene tot het andere einde van Long Island naar Idlewild loopt en nog altijd bleef de gele auto volgen, ook toen Raffles zijn eigen wagen met zijn maximum snelheid liet lopen, hetgeen ondanks de vier rijbanen, niet zonder gevaar was, daar het op dat uur van de dag heel druk was op de brede autostrade.

Maar al liep de grote wagen honderddertig kilometer in het uur, de gele renwagen scheen er met gemak honderdzesig te kunnen halen. Zodra Raffles dit gezien had, begreep hij wel, dat hij van taktiek zou moeten veran-

deren. Hij verliet de hoofdweg en sloeg de Kings Highway in. Of deze weg z'n koninklijke naam verdient is echter de vraag, want hij is tamelijk smal met maar twee rijbanen, slecht geplaveid en met talloze bochten. De gele auto volgde zonder aarzelen.

Op de slechte weg kon niet met grote snelheid worden gereden, waarvan Raffles profiteerde door steeds langzamer te gaan rijden en bij een bocht plotseling te stoppen. Met gillende remmen deed zijn schaduw hetzelfde.

Raffles gooide 't portier open, stapte bliksemsnel uit, trok z'n revolver, mikte een ogenblik en vuurde. Het was een tweevoudige knal, want een band om een van de voorwielen van de gele auto sprong met een klap en de bestuurder had, ondanks de verminderde snelheid, blijkbaar de grootste moeite zijn wagen op de weg te houden. Bij een bocht slipte hij en reed tegen een boom; aan de achtervolging was op even afdoende

als snelle manier een eind gemaakt.

— Nu zal hij wel weten met wie hij te doen heeft, zei Raffles lakoniek, terwijl hij zijn wagen weer startte en met een zeventig mijls vaart wegstootte, terwijl de lange, zwarte man, met de gleufhoed als een woedende stier te keerging en naast zijn auto stond te razen, waarvan de motorkap helemaal was ingedrukt.

Een kwartier later bereikte Raffles de Flatbush Avenue, een prachtige, kaarsrechte autoweg, die regelrecht naar Rockaway Beach voerde. Van hier bracht Brand hem zelf naar de verlaten plek, waar hij de koffer met vermommingen en andere nuttige voorwerpen had verborgen. Langs een andere weg reed de Packard terug en het was bijna twee uur, toen eindelijk gestopt werd voor het gehuurde huisje aan de Grand Central Parkway in Jamaica.

HOOFDSTUK VI.

NAAR DE BOERDERIJ UIT NEW ROCHELLE

Twee dagen waren verlopen. Het was vier uur in de middag toen een kleine, splinternieuwe auto stilstond voor het Bowling Green gebouw, waar Yerkes zijn kantoor hield. Een chauffeur in keurige livrei zat achter het stuur. Hij had nog geen vijf minuten gewacht of Yerkes kwam uit het kantoorgebouw.

Hij zag er verdrietig en ontevredener uit dan ooit. Hij greep met de linkerhand in zijn rechter binnenzak, overtuigde zich, dat daar een dikke portefeuille zat, scheen nog een ogenblik te aarzelen, knoopte toen zijn jas zorgvuldig dicht en stapte naar de auto.

— Jij kunt wel naar huis gaan, Dick-

son, zei hij tot de chauffeur. Ik rijd zelf.

— Zoals mijnheer verkiest, zei de chauffeur. Hij verliet zijn plaats achter het stuur en stapte uit.

Yerkes was achter het stuur gaan zitten en zei:

— Zeg maar aan mijn dochter, dat zij met het diner niet op mij hoeft te wachten. Ik... het zal misschien tamelijk laat worden voor ik terug kom.

— Jawel mijnheer, zei de chauffeur.

Hij tikte aan zijn pet en bleef toen op de rand van het trottoir wachten, totdat zijn baas was weggereden. Als iemand goed had geluisterd, had hij

hem tussen de tanden kunnen horen mompelen:

— Je schijnt toch eieren te kiezen voor je geld, het was je al ook geraden. Nu, de jongens zijn op hun post, over een uur kan de aap binnen zijn.

Hij draaide zich op zijn hielen om en verdween naar de eerste de beste ingang van de subway, om de hem gegeven boodschap te gaan overbrengen aan de dochter van zijn baas.

Yerkes reed intussen met een matige gangetje langs Broad Way en drie kwartier later had hij, via de Queensboro Bridge Manhattan verlaten en reed de weg op, die naar New Rochelle voerde. En hij scheen helemaal niet te zien, dat hij eenmaal een donkerblauwe Packard voorbijreed, die stilstond aan de kant van de weg, met achter het stuur een krachtig gebouwde man, waaraan blijkbaar het een en ander haperde, want de tweede man, een jonge kerel nog, was bezig met Engelse sleutels, oliespuiten en schroevendraaiers...

Yerkes reed rustig verder, nu en dan in zichzelf brommend en stopte eindelijk aan het begin van het voetpad, dat van de hoofdweg naar de deur van de eenzame hoeve leidde. Hij wierp een blik op zijn horloge. Het was half zes. Het was echter nog klaarlichte dag en het zou zeker niet donker zijn voor over een paar uur. Yerkes stapte uit en keek om zich heen. In de verre omtrek was er geen levende ziel te bespeuren. En toch kreeg hij de indruk, alsof er daarginds, achter dat dichte bosje en daar, achter dat huisje in de verte, en misschien ook wel achter dat schuurtje in het midden van de met prairiegras begroeide vlakte mensen verscholen waren.

Hij bracht de hand boven het oog en meende aan de andere kant van het huis, dicht bij een viersprong, een grote auto te zien staan, die echter door de afstand niet veel groter leek dan een stukje speelgoed. Yerkes moest zijn auto hier wel laten staan, want al was de wagen klein, hij was toch te groot om er mee over het smalle grintpad te rijden.

Hij had bijna vijf minuten nodig om het pad uit te lopen. Hij stak zijn hand al naar de voordeur uit, toen deze langzaam op haar hengsels draaide. Verwonderd bleef Yerkes even staan in de verwachting dat een van de bandieten hem tegemoet zou komen, maar niemand liet zich zien. Na een korte aarzeling te hebben overwonnen, trad Yerkes binnen, waarna de deur achter hem dichtviel, zonder dat hij kon zien, hoe dat in zijn werk was gegaan.

Hij stond nu in een smalle vestibule, eigenlijk niet anders dan het begin van een gang, die door het huis liep en die slechts spaarzaam verlicht werd door 't schijnsel, dat door de stoffige ruit van een cirkelvormig raam boven de deur naar binnen drong. Even stond Yerkes besluiteloos stil en toen pas viel hem in, dat hij het geld moest deponeren in het vertrek, rechts van de gang. Hij legde zijn hand op de knop van de deur in de zijwand van de gang en opende die. Hij keek in een vertrek waar niets anders stond dan een zware tafel.

De kamer was verlicht door een elektrische lamp, die aan de zoldering hing en dat was wel nodig, want het enige raam was met een zwaar luik gesloten. Yerkes deed een paar stappen naar voren en zag toen dat er op de tafel een vel papier lag, waarop met grote letters geschreven stond:

Leg het geld op deze tafel en wacht in de gang, tot wij ons overtuigd hebben dat het bedrag klopt.

De oliekring stak langzaam de hand in zijn zak, haalde er een dikke portefeuille uit, die bol stond van de bankbiljetten en legde deze met een diepe zucht op het midden van de tafel neer. Daarop verliet hij het vertrek weer, deed de deur zorgvuldig dicht en stond nu midden in de gang met over elkaar geslagen armen en gebogen hoofd.

Een ogenblik bleef het in het huis doodstil. Het leek wel uitgestorven te zijn. En toen klonk er een zacht knarsend geluid, alsof er ergens een luik geopend werd. Plotseling klonk er in het vertrek, waar Yerkes net geweest was, een zacht gerucht, gevolgd door

een schurend geluid.

Yerkes bukte zich nieuwsgierig geworden en keek door het sleutelgat. Hij zag dat er in de zoldering op enige afstand van de elektrische lamp, een groot luik open hing, dat blijkbaar toegang gaf tot de vliering, en zoëven was er uit dat luik een ladder komen neerdalen, waarvan het onder einde op de vloer rustte, dicht naast de tafel. Nu werden er voeten zichtbaar, keurige voeten, vervolgens een broek, een broek met een scherpe vouw en tenslotte de hele man, elegant gekleed, in een grijs wandelkostuum, met een glad geschoren, licht gebruint gezicht, waarin twee koolzwarte ogen schitterden. Hij werd gevolgd door drie mannen, waarvan er een gekleed was als chauffeur, terwijl de twee anderen wel bouwvakarbeiders of zoiets leken. Het volgende ogenblik stonden de vier mannen om de tafel. De man in het grijze pak grinnikte zacht voor zich heen en zei toen op half gedempte toon:

— Vriend Yerkes heeft de verstandigste partij gekozen. Het zou hem ook slecht vergaan zijn, als hij het niet gedaan had. En nu zullen wij eens kijken of het bedrag klopt. En wee hem als het bedrag niet compleet is.

Hij had de dikke portefeuille gegrepen en opende haar. Op hetzelfde ogenblik klonk er een doffe plof, die wel iets leek op het geluid, dat een opgeblazen zakje maakt, dat men tussen de handpalmen stukslaat. Een lichtgrijze damp vulde onmiddellijk het vertrek.

Yerkes was zonder dat hij precies begreep wat er gebeurd was, achteruit gedeinsd en stopte instinctmatig vlug zijn zakdoek in het sleutelgat. Daarbinnen klonken luide kreten van woede, die echter bijna dadelijk weer verstomden. Een lichaam viel met een zware slag op de vloer.

Yerkes bleef onbeweeglijk luisteren. Maar plotseling hief hij het hoofd op. Hij meende de ladder te horen kraken onder snelle voetstappen. Hij aarzelde geen ogenblik, maar rukte de deur open, nadat hij neus en mond met de linkerhand had bedekt. Een grijze nevel welk-

te hem tegemoet en zijn ogen traanden een ogenblik. Door die nevel heen zag hij vaag drie mannen op de grond uitgestrekt liggen. Maar van de vierde waren alleen de benen op de ladder te zien en het volgende ogenblik verdwenen deze door de opening van het luik.

Yerkes wilde al naar de voet van de ladder hollen, toen deze van zijn plaats werd geschoven en het luik met een luide slag dichtviel. Het knarsend geluid van een zware grendel, die wordt verschoven, drong tot hem door. Hij holde het vertrek uit en rende de gang verder in, in de verwachting dat hij ergens een trap moest vinden. Hij vond er echter geen. Voor den drommel, die ladder kan toch niet de enige communicatie met de vliering zijn geweest, riep hij ongeduldig uit. En die kerel, die de dans heeft kunnen ontspringen, mag in geen geval ontvluchten.

Hij liep de gang weer terug en sloeg met beide vuisten op het houten beschot, waarmee de muren aan weerskanten tot op manshoogte betimmerd waren. Op een plek in het midden van de gang bemerkte hij dat de slag op het hout een holle klank gaf. Yerkes bedacht zich niet, maar hief zijn rechterschoet op en traptte zo hard hij kon tegen het houten beschot. Het dunne paneel vloog splinterend aan stukken; snel rukte hij de planken verder los, stapte door de opening en zag vlak tegenover zich het begin van een houten trap.

Hij trok zijn revolver, vloog de trap op en stond een ogenblik later op de vliering. Deze zolderruimte kreeg licht door twee schuin geplaatste zolderramen, recht tegenover elkaar. En bij een van die ramen stond een man, bij een tafeltje, waarop iets stond, dat Yerkes direkt herkende als een kleine zender.

Maar de man, die blijkbaar net een bericht had doorgegeven, keerde zich met een waeste uitdrukking op zijn gezicht naar hem om en het volgende ogenblik vloog er een kogel rakelings langs het hoofd van de afleekening. Hij bedacht zich niet, maar vuurde terug en trof de bandiet in zijn rechterarm. Met een kreet van pijn en dolle woede liet

de bandiet zijn wapen vallen en het volgende ogenblik stond Yerkes vlak voor hem, de nog rokende revolver op de borst van de schurk gericht en zei met bewonderenswaardige kalmte:

— Ga van die tafel weg, ga daar naar die hoek.

Schoorvoetend, met een blik van haat en woede in de ogen, gehoorzaamde de man. Stap voor stap volgde Yerkes hem. Hij stak zijn revolver weer in de zak, en haalde uit een van de zakken van zijn overjas een stuk sterk touw, om daarmee de bandiet te binden. Terwijl hij daarmee bezig was, hief de bandiet snel de linkerhand op tot een vuist gebald, en gaf daarmee een snelle opstoot.

Op het laatste ogenblik zag Yerkes de slag aankomen en wist die vlug als de gedachte op een haar na te ontwijken. Het volgende ogenblik trof zijn eigen vuist de man tegen de kin en sloeg hem neer. Snel wikkelde Yerkes hem het touw om de beide polsen, na zijn armen op de rug te hebben gebonden.

Zonder zich verder om de afperser te bekommeren, rende Yerkes naar het raam, waarbij het tafeltje stond. Hij begreep wel dat de man die hij net had neergeslagen tijd genceg had gehad om snel een bericht te verzenden, maar hij kon zich niet voorstellen voor wie deze boodschap bestemd was en waarom dit gebeurd was. Maar toen hij voor het raam stond en over de vlakke uitkeek naar de weg, zag hij in snelle vaart een donkerblauwe Ford de kant van het kruispunt naderen. Het was blijkbaar dezelfde wagen, die hij net had zien staan.

Snel bracht hij een kleine prismakijker voor de ogen, die hij uit een van zijn wijde zakken te voorschijn haalde, en nu zag hij dat er zeven of acht mannen in de auto zaten, die zienderogen dichterbij kwam.

Zou die boodschap voor hen bestemd zijn geweest? mompelde hij. En nogmaals keek hij scherp naar de op volle snelheid naderende auto. Dan moeten zij een ontvanger bij zich in de wagen hebben. Nu, het zal mijn eigen schuld zijn als de zaak enigszins anders afloopt

dan ik mij had voorgesteld. In ieder geval zal ik geen sekonde verloren laten gaan en maken dat ik weg kom. Ik geloof niet, dat er schande in schuilt, zelfs niet voor een John Raffles om een achtvoudige overmacht uit de weg te gaan.

De Gentlemen-Inbreker, want men zal wel begrepen hebben, dat Raffles en Yerkes deze keer een en dezelfde persoon waren, rende snel de trap af, vloog door de gang en probeerde de voordeur te openen.

Deze was echter op slot. Hij haalde ijlings zijn lopers te voorschijn, en probeerde ze een voor een op het zeer ingewikkelde en moeilijk te openen slot. Maar toen hij het eindelijk geopend had en de schoot terug sprong, bleef de deur nog even onwrikbaar gesloten.

Raffles slaakte een uitroep van ongeduld en riep:

— Dan moeten er inwendige grendels aan de deur zijn, die misschien elektrisch gesloten worden. Nu, er is geen tijd om daar naar te zoeken.

Hij rende de gang in de andere richting door, maar zag, dat de achterdeur op dezelfde manier gesloten was.

Weer keerde hij terug, ging opnieuw de zijkamer binnen, waar de drie bandieten nog altijd in diepe bewusteloosheid lagen en probeerde het luik te openen. Het was niet van hout, zoals hij aanvankelijk gedacht had, maar van ijzer, dat als hout geverfd was. En hoe hij ook rukte en trok, het bleef hermetisch gesloten.

De sekonden waren goud waard. Want de auto moest al met de bandieten voor het grintpad gestopt hebben.

Raffles zocht vergeefs naar een sluiting van het luik, die zeker uitstekend verborgen was, rende de kamer weer uit, stak de gang over en trad een tweede vertrek binnen. Het was hier stikdonker, want ook hier was het enige venster hermetisch afgesloten door een luik.

Raffles deed een paar stappen in deze kamer, toen hij ineens een onderdrukte kreet slaakte. Hij voelde dat de grond zich onder zijn voeten begaf. Hij viel... Met een krampachtige, instinct-

matige beweging greep hij in den blinde om zich heen en zijn handen klemden zich om de rand van het gat, dat zich in de vloer geopend had. Zijn benen slingerden in de ruimte en langs hem heen streek een vochtige, duffe lucht, die uit het gat opsteeg.

Met inspanning van al zijn krachten trok Raffles zich aan zijn armen op en probeerde in de vale duisternis een knie op de vloer te krijgen. Pas na verscheidene vergeefse pogingen slaagde hij er in, een ogenblik bleef hij hijgend, met kloppende slapen op de vloer naast het gat liggen. Een zacht ruisend geluid klonk tot hem op, het was als het kloppen van water dat tegen de kiel van een schip klotst.

Onder het huis liep blijkbaar een van die onderaardse stroompjes, die talrijk zijn in dit gebied van Amerika en die allen uit de Hudson of de East River ontspringen.

Raffles richtte zich op, haalde snel zijn zaklantaarn te voorschijn en knipte deze aan. Vlak voor zijn voeten gaapte een rechthoekige opening van bijna twee meter in het vierkant. Hij kon de bodem niet eens zien; de put moest minstens een tachtig meter diep zijn en misschien nog wel dieper. Wie daar instortte, moest te pletter vallen of reddeloos verdrinken. Een huivering doorvoer Raffles, ondanks zijn moed, toen hij bemerkte, hoe dicht hij bij een ellendige dood was geweest.

Hij verliet haastig het vertrek, sloot de gangdeur weer en hoorde op hetzelfde ogenblik achter zich het geluid van het grote luik, dat op zijn plaats terug schoof. Het mechaniek daarvan werd waarschijnlijk in werking gesteld door het openen van de deur.

Raffles begreep dat hem nog maar één oplossing bleef. Hij moest proberen door een van de ramen op de vlissing te ontkomen. Hij stapte dus weer door de opening, die hij zelf had gemaakt, vloog de trap op, bereikte opnieuw de vlissing, waar de bandiet in zijn hoek vergeefse pogingen deed om zich van zijn boeien te bevrijden en rende naar het raam aan de voorkant van het huis.

Toen hij een blik naar buiten wierp, zag hij drie mannen vlak voor de deur van het huis staan, op het punt van binnen te gaan, terwijl een vierde met een revolver in de vuist, op een paar meters afstand van het huis de wacht bleef houden. Raffles holde naar het andere raam en daar zag hij precies hetzelfde.

— Nu, dat noem ik de grap wel wat al te ver drijven, mompelde hij voor zich heen, terwijl hij snel zijn hoofd terug trok, uit vrees dat men hem zou zien. Ik zit als een muis in de val en ik ben bendeuwd hoe ik hier uit moet komen. Maar wacht eens...

Hij ging weer naar het voorste raampje, opende het zonder moeite en keek naar buiten. Op verre afstand, minstens tien minuten gaans, stond nog altijd de Packard, waarin Henderson en Charles Brand de wacht hielden. Hij wist dat de jonge man een sterke prismakijker bij zich had en zeker het huis voortdurend in het oog zou houden. Hij haalde zijn zakdoek uit zijn zak, stak zijn arm uit het raam en begon in de richting van de wachtende auto te zwaaien, die hij zelf als een kleine stip kon waarnemen.

Maar hij kon dit niet lang volhouden, want een paar sekonden later had de wachtende bandiet de zakdoek al gezien en een paar schoten waren voldoende om Raffles te doen inzien dat hij er verstandiger aan deed, deze poging maar op te geven. Hoe men de zaak ook beschouwt, bromde hij voor zich heen, het zal nu wel een kwestie van revolvers worden. Nu, ik zal in ieder geval mijn huid zo duur mogelijk verkopen. Hij haalde zijn revolver uit zijn zak en vatte post boven aan de trap, die naar de vlissing liep. Hij boog zich half over de leuning en luisterde aandachtig. Hij hoorde voetstappen in de gang, een schorre stem die iets riep, een knetterende vloek en toen de stem van een man, die schreeuwde:

— Hij is op de vlissing. Ik heb hem met zijn zakdoek zien zwaaien.

Plotseling klonken er drie, vier driftige stemmen door elkaar en plots ver-

toonden zich drie bandieten aan de voet van de trap.

— Wie een stap dichterbij komt, krijgt een kogel door het hoofd, klonk de heldere stem van Raffles.

Maar plotseling hoorde Raffles achter zich het kraken van een plank in de vloer. Hij keerde zich bliksemsnel om; de door hem gebonden bandiet stond vlak achter hem.

En voor Raffles zijn revolver op hem had kunnen richten, deed de kerel een sprong vooruit en liet zich met zijn volle gewicht tegen Raffles aanvallen, nu hij zijn gebonden handen niet kon gebruiken. Raffles, die boven aan de trap stond, verloor zijn evenwicht en stortte ruggelings de trap af. En misschien zou bij die gelegenheid zijn avontuurlijk leven een einde hebben genomen, als hij

niet terecht was gekomen op een van de bandieten, die met een rauwe gil in elkaar zakte. Het volgende ogenblik werd Raffles door vijf kerels tegelijk besprongen en daar hij zijn revolver in de val verloren had, was het pleit gauw beslecht. De bandieten, hijgend van de worsteling, stootten de man aan, die de val van Raffles had gebroken en die nog altijd bewegingloos op de vloer lag.

— Ik geloof niet, dat jullie moeite behoeft te doen om hem tot opstaan te bewegen, zei Raffles schouderophalend. De vent is dood. Hij heeft zijn nek gebroken. Met recht kan men dus zeggen, dat zich hier een geluk bij een ongeluk heeft voorgedaan. Ik ben blij, dat hij daar juist op het goede punt stond om mij op te vangen.

HOOFDSTUK VII

ALS HET WATER AAN DE LIPPEN KOMT...

De Packard, met Brand en Henderson stond nog altijd op dezelfde plaats. De wagen stond goed verdekt, maar dit had moeten gebeuren ten koste van de omstandigheid, dat de afstand tussen de auto en de hoeve bijna twee kilometer bedroeg. Het huis was juist even te zien door het geboomte heen.

Henderson en Brand hadden de zogenaamde Yerkes voorbij zien rijden, maar met opzet volstrekt geen acht op hem geslagen, zoals Raffles had bevolen. Van de Ford op het kruispunt konden zij echter van hun standplaats uit absoluut niets zien.

Toen de kleine auto van Raffles bijna uit het gezicht was, stond Henderson uit zijn gebukte houding op en zei hoofdschuddend :

— Als dat maar goed afloopt, mijnheer Brand. Ik had er 'n lief ding voor gegeven, als men maar liever een dozijntje potige politieagenten in dat huis had ingekwartierd.

— Dat zou absoluut geen zin hebben gehad, beste James, zei Charles Brand. Mylord heeft terecht opgemerkt, dat de bandieten dit lang van tevoren zouden weten en dan natuurlijk zouden wegblijven, met het vaste plan, om Yerkes niet met rust te laten en hem te waarschuwen, dat hij het niet nog eens zou moeten wagen, de politie bij de zaak te betrekken.

— Alles goed en wel, mijnheer Brand, maar ik wou maar dat het al was afgelopen. Zouden daarginds van die bandieten in huis zijn ?

— Daar rekent mylord op.
— En mag ik vragen hoe hij denkt die te overmeesteren ?

— Op een hele simpele manier, James. Hij moet de portefeuille met het geld op een tafel in een zijvertrek neerleggen. Welnu, die schijnbaar met bankpapier en goud opgepropte portefeuille bevat inderdaad niets anders dan een uiterst bedwelmend gas in een dunne blaas, die scheurt, zodra de portefeuille geopend wordt. Het gas werkt buitengewoon snel en iedereen in dat vertrek zal binnen enkele ogenblikken bewusteloos zijn. Zodra dat gebeurd is, komt mylord terug, wij gaan snel de politie telefoneren en de vogels zullen allen worden ingerekend.

— Hoelang kan dat duren ?

— Wel, ik verwacht, dat mylord binnen een kwartier al weer hier kan zijn.

Het kwartier verliep stilzwijgend, maar Raffles kwam niet terug. Charles Brand was naast de auto gaan staan en keek nu door zijn kijker ingespannen naar het vervallen huis. Plotse-ling slaakte hij een gedempte kreet en boog zich voorover, als om nog beter te kunnen zien.

— Wat is er, mijnheer Brand ? vroeg Henderson ongerust.

— Iemand zwaait met zijn zakdoek uit het zolderraam.

— Kunt u niet zien wie het is ?

— Nee, James, daarvoor is de afstand te groot.

— Maar dat kan niemand anders doen dan mylord, riep Henderson en zijn gezicht werd bleek van woede en schrik. Laten wij er onmiddellijk heen gaan.

Daar ook Brand begreep, dat er daarginds een kink in de kabel moest zijn gekomen, sprong hij dadelijk achter het stuur en op de hoogste versneling snorde de wagen over de weg, om enkele minuten later te stoppen, op enkele meters van de Ford van de bandieten, die geparkeerd stond voor het smalle grintpad.

Bij die auto stond een man op post, die voortdurend scherp de weg afkeek

met zijn mond voor de microfoon van het draagbaar zendertje, dat voor in de auto was opgesteld. Nauwelijks had hij de Packard vlak naast zijn Ford zien stilstaan, of hij sprak snel iets in de microfoon. Maar dadelijk slaakte hij een vloek : hij had direkt gemerkt dat het toestel niet meer werkte. En dat was ook niet te verwonderen, want nog voor de auto stopte, had Henderson, die het draadloze toestel in de auto onmiddellijk had gezien, er een van zijn zwaarste Engelse sleutels naar toe geslingerd, die de collector had verbrijzeld. Het toestel was nu niets meer waard, nu een van de meest onmisbare onderdelen vernield was.

De man van de Ford stampvoette woedend en bracht toen de vingers aan de mond om een schel gefluit te laten horen, dat misschien op de hoeve gehoord zou zijn. Maar de man was een fractie van een seconde te laat. Want Henderson was al uit zijn wagen gesprongen en had de kerel vastgegrepen. De reus deed niets anders dan de vent een paar draaien om de oren geven, maar zij kwamen geducht aan en het was alsof de bandiet zich met een moker op het hoofd voelde slaan. Hij viel als een zoutzak neer, dadelijk kwam Brand toeschieten, die de armen van de kerel stijf tegen diens lichaam bond met behulp van een stuk van het touw, dat hij in de Ford zag liggen. Er werd hem een prop in de mond geduwd, Henderson tilde de man als een kind op en schoof hem onder de achterbank, zoals een bakker een brood in de oven schuift, zodat er niets meer van hem te zien viel. Dit alles had nauwelijks een minuut geduurd en zo eenzaam was de omgeving, dat niemand er iets van had kunnen zien.

Brand stond een ogenblik in tweestrijd en zei toen :

— Wij moeten proberen, James, de zaak alleen op te knappen. Want het zou veel te lang duren voor er hier politie ter plaatse was, op zijn best een half uur en mylord is in het grootste gevaar.

— Laten wij dan om Godswil voortmaken, mijnheer Brand, riep Henderson, met trillende stem.

Zonder verder een ogenblik te verliezen, renden de beide mannen zo vlug zij konden langs het grintpad naar het huis. Al op enige afstand zag Brand dat er luiken voor de ramen waren en dat men de weg alleen kon overzien van het dakraam uit. Hij keek naar boven, maar zag niemand. Waarschijnlijk hadden de bandieten nog geen tijd gehad hun wachtposten uit te zetten.

De twee mannen begrepen dat zij van die gelukkige omstandigheid gebruik moesten maken en liepen zo hard als zij nog nooit gelopen hadden, tot dat zij hijgend stilstonden vlak voor de huisdeur, waar zij onmogelijk konden worden gezien door iemand, die mogelijk voor het dakraam stond. Henderson stak zijn hand al naar de deurknop uit, toen Brand hem dit met een snel gebaar belette en hijgend fluisterde :

— Maak vooral geen geluid. Het heeft geen zin om te trachten die deur te openen, die is natuurlijk stevig op slot. Er zijn ook luiken voor alle ramen ; ook daar zullen wij niet kunnen binnendringen. Wij moeten het aan de kant van het dak proberen.

— Maar hoe dan, mijnheer Brand ? vroeg Henderson wanhopig. Er is hier nergens een ladder te zien.

— Wij hebben geen ladder, maar ik heb een touw met een ijzeren haak bij mij. Ga direkt mee naar de achterkant van het huis, die is misschien minder goed bewaakt. Houd je windpistool klaar en maak er dadelijk gebruik van als het nodig is, wij moeten zo weinig mogelijk lawaai maken.

De twee mannen renden om het huis heen, ook daar was niemand. De bandieten hadden zich blijkbaar allemaal al in het huis verzameld. Misschien was nog niet alles verloren, als Raffles maar kans had gezien tijd te winnen of zich ergens te verschansen.

Snel wikkelde Brand het touw van zijn middel los, waar het onder zijn jas

verborgen was geweest en gaf het aan Henderson met de woorden :

— Dat is jouw werk, James. Dat kun je beter dan ik. Vlug, om Godswil, vlug.

Henderson verwijderde zich een paar meters van de muur met het opgerolde touw in de rechterhand. Hij berekende nauwkeurig de afstand, greep het uiteinde van het touw in de linkerhand, slingerde dat een paar keer over zijn hoofd en wierp het toen als een lasso omhoog. Met een korte, doffe slag viel de haak juist over de rand van het dakvenster. Henderson trok het touw strak en ging er aan hangen ; het hield zijn gewicht.

— Knap gedaan, James, zei Charles verheugd. Ik zal het eerst naar boven klimmen en kijken of de haak goed vastzit.

Hij greep het touw en klauterde vlug als een kat in enkele sekonden naar boven. Hij klom naar binnen, overtuigde zich dat de haak onwrikbaar vastzat achter de sponning van het raam en wenkte Henderson om naar boven te klimmen. Maar terwijl de reus zich, niet zonder moeite naar boven werkte langs het tamelijk dunne touw, ving het geoefende oor van Brand een geluid op beneden in het huis en dat naderde.

Blijkbaar ging een uitkijkpost de wacht betrekken op de vliering... Op zijn tenen lopend, stak Brand vlug de vliering over en drukte zich naast de trap zo dicht mogelijk tegen de houten wand. Hij had onder het lopen zijn windpistool getrokken en overtuigde zich dat het geladen was. Hij wist, dat het niet verder dan een tiental meters droeg, maar dat zou ruimschoots voldoende zijn.

De treden van de trap kraakten, er verscheen een hoofd, toen een romp... En op het ogenblik dat de man de vliering zou betreden, ging met een geluid als een zucht, het windpistool af. De man draaide om zijn eigen as en gleed met een zwakke kreet op de houten vloer, door een kogel in zijn zij getrof-

fen. Een ogenblik later verscheen het hoofd van Henderson rood van spanning, over de rand van het dakraam. Brand holde hem te hulp en hielp hem naar binnen klimmen, Zodra Henderson wat vaste grond onder zijn voeten had, liet hij een zacht lachje horen, rekte de armen eens uit en kreeg toen de gewonde bandiet in het oog.

— Wat is dat, mijnheer Brand? fluisterde hij verschrikt. Hebt u die kerel daar al gezien?

— Maak je niet ongerust, James, hij kan ons geen kwaad meer doen. En kom nu gauw mee naar beneden. Loop zo zacht als je maar kunt, wij moeten de kerels zien te verrassen.

Onhoorbaar sluipend daalden de twee mannen de trap af; het was moeilijk genoeg de treden niet te doen kraken. Zij stapten door de opening in de houten wand, door Raffles gemaakt en stonden in de gang. In de halve schemering bleven zij een ogenblik luisterend staan en toen stak Charles Brand voorzichtig de gang over, liep op de deur toe van de rechtse zijkamer, bukte zich en luisterde enige tijd aandachtig aan het sleutelgat. Hij bracht er zijn oog voor, bleef even kijken, richtte zich snel op, kwam naar Henderson toe, trok zijn hoofd wat omlaag en fluisterde hem in het oor:

— Zij zijn daar. Er zijn vijf mannen en zij houden een soort krijgsraad, geloof ik. Zij ondervragen mylord.

— Is hij geboeid? vroeg Henderson zacht terug.

— Nee, maar die kerels zijn allemaal gewapend.

— Zal ik de deur openlopen, mijnheer Brand?

— Dat is onmogelijk. Daar is zij veel te dik voor. Ik heb in de zoldering een luik gezien dat zal ons beter van pas komen. Ga gauw weer mee naar de vliering.

De twee mannen gingen langs dezelfde weg terug, bereikten de vliering voor de tweede keer en hadden vrij gauw het luik in de vloer gevonden, dat met zware grendels gesloten bleek

te zijn. Charles Brand had in iedere hand een revolver genomen en zei op zachte toon:

— Let nu goed op, James. Trek de twee grendels, als je kunt tegelijk, terug en gooi het luik open. Neem dan zelf je revolver en aarzel niet om te schieten zodra het nodig is, want wij hebben met moorddadig gespuis te doen. Het gaat om ons eigen leven, denk daarom.

— In orde, mijnheer Brand, antwoordde de reus.

Hij was schrijlings over het luik gaan staan, in gebogen houding, een voet aan iedere kant van het gat, met de rug naar het zware scharnier gewend. Nu vatte hij in iedere hand een der zware grendels. Eén enkele, krachtige ruk en het zware luik vloog open. En onmiddellijk klonk de bevelende, doordringende stem van Brand, die zich over de opening bukte en riep:

— Handen op!

De vijf bandieten daar beneden slaakten een kreet van woede en schrik. Twee van hen staken onmiddellijk de handen op. Een van de drie anderen rukte zijn revolver uit zijn zak en wilde op Raffles die vlak bij hem stond, vuren, maar de kogel van Brand was vlugger en legde de bandiet voor altijd het stilzwijgen op.

— Hier, vang, riep Brand Raffles toe, die in een hoek stond en zich nog niet bewogen had.

Hij wierp hem een van zijn grote revolvers toe, die Raffles behendig opving. Daarna stapte hij, met de vinger aan de trekker, op de vier bandieten toe, nam hun de revolvers af en gooide die in een hoek van het vertrek. Met van haat vertrokken gezichten moesten de schurken zich dit laten welgevalen, nu zij van twee kanten werden aangevallen. Zodra zij, ontwapend, in een hoek bij elkaar gedreven waren, lieten Brand en Henderson zich door het luik op de vloer vallen en een oogwenk later waren allemaal stevig geboeid en zo ver mogelijk van elkaar opgesloten.

Toen greep Raffles de handen van zijn

trouwe vrienden en zei eenvoudig, met trillende stem :

— Ik dank jullie, vrienden, ik wist wel dat ik niet vergeefs op jullie gerekend had. Het is een groot geluk, dat ik de bandieten enige tijd aan de praat heb kunnen houden, door hen op de mouw te spelden, dat ik hun heel waardevolle inlichtingen zou kunnen geven betreffende... John Raffles. Wat natuurlijk niet belet zou hebben dat zij mij tenslotte toch in de afschuwelijke put zouden hebben gegooid, die zich hier in dit huis bevindt. Maar laten wij daarover nu niet praten en liever direkt de politie van een en ander op de hoogte brengen. Er is hier een zender in huis, het is in een ogenblik gedaan.

De drie mannen gingen naar de vlieging en daar zond Raffles met behulp van het toestel een bericht naar de politie en deelde precies alles mee wat er

gebeurd was, zonder evenwel zijn identiteit te verraden.

Een kwartier later, toen Raffles en zijn vrienden al ver weg waren, was de politie ter plaatse en arresteerde de hele bende. De dode man bleek een langgezochte moordenaar te zijn en de gewonde had nog een tiental jaren gevangenisstraf te goed, zoals later bleek. Onder de overige bandieten bleek een student in de medicijnen te zijn.

Het was een zware nederlaag voor de bende van « Het Kwade Oog », die eerste ontmoeting met hun onbekende tegenstanders.

Maar instinctmatig voelde heel New York, dat het bij dit eerste treffen niet zou blijven... Wat Raffles aangaat, hij ging zijn voorbereidselen maken om het tweede gedeelte van zijn programma ten uitvoer te brengen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

MISS BRAND

Een kast vol

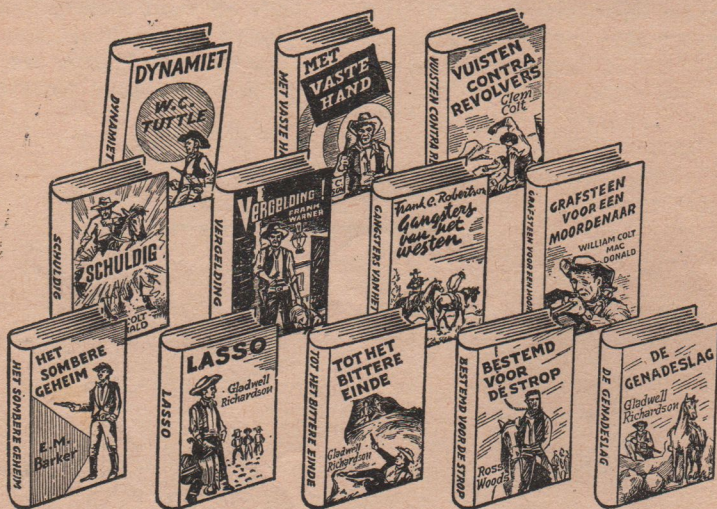
WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt MacDonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266